

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtulusephesi.com>

YIL: 18 SAYI: 97 Mayıs-Haziran 2007

Hüseyin Cevahir
Leyla Doğan
Ağadede Sarkaya

İbrahim Kaypakkaya

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik
Devrimci Gençlik'in
6 Mayıs Bildirisi

Seçimler
Bir Aldatmaca mı?

Çetin
Altanlaştıramadıklarımızdan mısınız?

Üçüncü Cephe

Dünden Bugüne
Seçim Sath-ı Mailinde
Legalizm ve Sol

Seçimler ve Devrimciler

Cumhuriyet Mitingleri,
Sanal Muhtıra, Cumhurbaşkanlığı ve
Erken Seçim Gölgesinde
1 Mayıs

Başı Kesilmiş Tavuk:
Wolfowitz

- Onlar, halkın devrimci öncüleriydiler. Mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştılar.
- 3 HÜSEYİN CEVAHİR
LEYLA DOĞAN
AĞADEDE SARIKAYA
- 5 İBRAHİM KAYPAKKAYA
- 6 SİNAN CEMGİL, KADİR MANGA,
ALPASLAN ÖZDOĞAN, DENİZ GEZMİŞ,
YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN
- Devrimci Gençlik'in Denizlerin idamının otuzuncu yılı nedeniyle yayınladığı bildiri.
- 7 DEVRİMCİ GENÇLİK'İN
6 MAYIS BİLDİRİSİ
- Seçimlerin bir aldatmaca olduğuna ilişkin alışlagelen sol seçim propagandalarının genel bir değerlendirmesi.
- 9 SEÇİMLER
BİR ALDATMACA MI?
- 22 Temmuz seçiminde "bağımsız sosyalist adaylar"la seçime katılınması çağrılan üzerine.
- 14 ÇETİN
ALTANLAŞTIRAMADIKLARIMIZDAN
MISINIZ?
- DTP'nin ortaya attığı, legalize solun bazı kesimlerince olduğu gibi benimsenen popülist "üçüncü cephe" söylemi üzerine bir irdeleme.
- 17 ÜÇÜNCÜ
CEPHE
- 1999 seçimleri öncesinde Kurtuluş Cephesi'nde yayınlanmış olan legalizmin eleştirisi.
- 21 DÜNDEN BUGÜNE
SEÇİM SATH-I MAİLİNDE
LEGALİZM VE SOL
- Seçim ortamında devrimcilerin konumu ve görevleri üzerine bir değerlendirme.
- 30 SEÇİMLER VE
DEVRİMCİLER
- 2007 1 Mayıs'ının genel değerlendirmesi.
- 34 CUMHURİYET MİTİNGLERİ,
SANAL MUHTIRA, CUMHURBAŞKANLIĞI
VE ERKEN SEÇİM GÖLGESİNDE
1 MAYIS
- Amerikan emperyalizminin Irak işgalinin "miman" Wolfowitz'in Dünya Bankası başkanlığı macerası üzerine.
- 37 BAŞI KESİLMİŞ TAVUK:
WOLFOWİTZ

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür
Yazışma Adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:
<http://www.kurtuluscephesi.com>
<http://www.kurtuluscephesi.org>
E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük gelirlerinin kamulaştırılması ve Siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

AĞADEDE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızıldere Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada katledildi.

LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatizanı olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan İl. Sağsapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

**TKP(M-L) VE TIKKO'NUN
KURUCUSU VE ÖNDERİ
İBRAHİM KAYPAKKAYA**

18 MAYIS 1973
DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçeyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. *İşçi-Köylü* gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, *Aydınlık* ve *Türk Solu* dergilerine yazılar yazdı. *Aydınlık* içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yolları ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, ayrılık sonrasında TKP(ML)-TIKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sanıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU KURUCU VE ÖNDERLERİ

KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN SİNAN CEMGİL

31 Mayıs 1971 / Nurhak

6 Mayıs 1972 / Ankara

DENİZ GEZMİŞ

YUSUF ASLAN

HÜSEYİN İNAN

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Şimdi akkor zamanıdır, yakında yalnız ışık görülecektir!

“Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kıyıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlelerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirmeye, ezilen sınıfları ‘teselli etmek’ ve onları aldatmak için adlarını bir hâle ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir... Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor.”

Lenin’in bu sözlerinin üzerinden yaklaşık 90 yıl geçti. Ancak devrimcilere, özellikle tarihsel dönemlerde yer almış devrimcilere karşı aynı tutum devam etmektedir.

Bugün Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nu kurmuş ve savaşmış Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının başına da aynı şeyler gelmektedir.

“Denizler” diye söze başlayan herkes, onların ne kadar “insansever” olduklarından söz etmekte, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın 6 Mayıs 1972 günü idam edilmelerinin “yanlış”lığını “ama onlar kimseyi öldürmediler” diyerek açıklama çabası içine girmektedirler.

Her 6 Mayıs’ta yeniden ve yeniden sergilenen bu tutumlar, giderek Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının düşüncelerinin, amaçlarının ve örgütlü mücadelelerinin, asil olarak da devrimci silahlı mücadelenin unutturulmasına dönüştürülmüştür.

Geçmişte Denizlere “goşistler, anarşistler, maceraperestler” diyen pek çok çevrenin Denizler üzerinden siyaset yapmalarına yol açan bu süreç, giderek Denizlere duyulan sempatinin “prim” yaptığıının görünür hale gelmesiyle, Denizlere “sahip çıkma yarışı”na dönüşmüştür. Artık her önüne gelen, onların ne kadar “kararlı”, ne kadar “cesur” insanlar olduklarını söyleyerek, “Denizlerin yolunda” olduklarını, her 6 Mayıs’ta yapılan gösterilerle, sloganlarla kanıtlanma peşine düşmüşlerdir.

Bunu öylesine pişkinlik içinde, öylesine vurdumduymazlıkla yapmaktadırlar ki, THKO’nun devrimci silahlı mücadelenin bir örgütü olduğu, “Denizlerin yolu”nun THKO bildirisinde açıkça ifade edildiği gibi, “şiddet politikasını temel alan silahlı mücadele” yürüten bir örgütün yolu olduğunu bilmiyor-muş gibi davranabilmektedirler.

Evet, Denizler, THKO’dur. THKO, Denizlerdir.

Denizler, bu ülkede devrimin silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilmesi için yola çıkmış, bu uğurda savaşmış ve yaşamlarını çekinmeden feda etmiş devrimcilerdir.

İstenildiği kadar onlar “devrimci demokrat” gibi aşağılayıcı sıfatlarla anılsın, istenildiği kadar onların silahlı mücadele çizgileri görmezlikten gelinsin, onların şehir gerillasından Nurhak kır gerillasına uzanan silahlı mücadeleleri tarihsel bir gerçektir ve gerçekler değiştirilemez.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) Ocak 1971 Tarihli Bildirisi

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun Sesidir:

1. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu halkımızın bağımsızlığının silahlı mücadele ile kazanılacağına ve bu yolun tek yol olduğuna inanır.
2. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu bütün yurtseverleri bu kutsal mücadele saflarına çağırır ve hainlere karşı giriştiği kavgada son savaşçısına kadar devam edeceğini bildirir.
3. Amacımız Amerika'yi ve tüm yabancı düşmanları temizleyerek, hainleri yok etmek ve düşmandan temizlenmiş tam bağımsız Türkiye'yi kurmaktır.
4. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu ezilen halkımızın öncü gücüdür, halkımızın kurtuluşu dışında hiçbir harekete girmez.
5. Halkımıza şunu duyuruyoruz. Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanmayınız. Düşmana boyun eğmeyiniz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar.

Bütün Yurtseverler:

Şerefsiz yaşamaktansa şerefle ölmek, yalvarmak yerine zora başvurmak, başkasına değil kendine ve kendin gibi olanlara güvenmek, nerede ve nasıl olursa olsun hainlere boyun eğmemek parolamızdır.

Devrimciler:

Barışçıl şartlar içinde mücadele metodlarını bırakınız. Halk kitlelerini kurtuluşa götürecek olan şiddet politikasını temel alan silahlı mücadeleye, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun saflarına katılınız. Ulusal kurtuluş savaşının haklı bayrağını emperyalizmin saldırgan politikasına karşı hep beraber dalgalandıralım.

İşçiler, Köylüler:

Hainler sürüsünün jandarması ve polisi her gün yeni katliamlar hazırlamaya devam ediyor. Doğu'da Komando saldırılarında, 16 Haziran'da, Bossa'da ve daha birçok yerlerde, kurşunlanan ve işkence edilen kardeşlerimizin intikamını henüz alamadık. Alinterimize el koyan hainler sürüsüne karşı isyan bayrağını hep birlikte açalım.

Öğretmenler, Küçük Memurlar:

Bir kuru ekmeğin parasını zorla veren, hesabına gelmeyince diyar diyar sürgün çocuğu yapan ve sizleri elinin altında bir uşak gibi kullanmak isteyen bu satılmışlardan aman dilemeyiniz.

Ezilenlerin tek kurtuluş yolu ezenlere karşı giriştikleri kutsal isyandır.

Daha şimdiden polisinden, Devlet Başkanına kadar hiç birisi evinde rahat uyuyamaz, çoğu ise evine rahat gidemez olmuştur. Onlar yarın ne olacağını çok iyi biliyorlar ve bugün bir avuç savaşçısı olan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun, yarın binler ve milyonlar olduğu zaman ne yapacaklarını düşünüyorlar.

Tekrar ediyoruz: Düşmanın sayısına, zenginliğine, dehşetine ve imkanlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkanlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkanları aldığımız zaman, bizi durduracak hiç bir güç kalmayacaktır. Kendimize ve kendimiz gibilere olan güvensizliği yok edelim. Şunu iyi bilelim ki, halkın, yani bizlerin gücü karşısında hiç bir kuvvet dayanmaya muktedir değildir.

Bu şerefli kavgada, kutsal görevimizi alalım. Yarının Türkiye'si bize cennet, düşmana zindan olacaktır. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, bu mücadeleye en son neferine kadar ve kanının son damlasına kadar devam edeceğini bildirir.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU

Seçimler Bir Aldatmaca mı?

“Cumhuriyet” mitingleriyle başlayan, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının “dindar cumhurbaşkanı” seçme manevralarıyla süren ve “sanal muhtıra” ile noktalanmış “cumhurbaşkanlığı seçim süreci”nin sonunda seçim sath-ı mailine girildi. 4,5 yıllık aradan sonra “sandık” ortaya çıktı. Her zaman olduğu gibi, “dar kapsamlı seçim çekişmeleri” bir kez daha halkın gündeminin birinci sırasına oturdu.

Seçim sath-ı mailine girilir girilmez düzen partilerinde başlayan hummalı faaliyet, her seferinde solda “seçimlerde ne yapmalı” sorusu çerçevesinde yeniden ve yenilenen tartışmaları da beraberinde getirir. Bu kez de öyle oldu.

Her zaman olduğu gibi, solda ilk “tartışma” “sol” tanımı üzerine oldu. “Sol” kimdir, kimler ve hangi partiler “sol”dur?

Yasalardan seçimlere katılma “hak”kı tanıdığı partiler listesine göre “sol”, CHP’den başlayarak DSP, SHP, ÖDP, EMEP, SİP-TKP, İP olarak devam eder.

Kimilerine göre ise, “sol”, ulusalcı, liberal ve sosyalist sol’dur.

Bir başka ayrımına göre “sol”, sosyal-demokratlar ve sosyalistler olarak iki başlık altında toplanır.

Dördüncü bir ayrımına göre “sol”, devrimci ve reformist sol olarak ikiye ayrılır.

Bunların yanında bir yığın “sol” tanımı ve tasnifi yapılagelmiştir.

Bütün bu ayrımların ve bunlara dayanan tartışmaların temelinde ise, kimin kimle birlikte olacağı, yani “ittifak” yapacağı düşünceyi yatar. Bu nedenle de “sol” tanımı, herkesin durduğu yere ve seçimlerden beklentisine

göre sürekli değişkenlikler gösterir.

Her seçim döneminde “sol” tanım tartışmaları ve tasnifleri, “bölünmüş sol”un “birliği” tartışma ve arayışlarıyla birlikte sürüp gitmiştir.

Ve “sol”da olduğunu düşünen herkesin bildiği gerçek ise, halkın sol olarak kabul ettiği kesimlerin CHP’den başlayarak devrimci örgütleri de kapsayan bir genelliğe sahip olduğudur.

Böylesine tartışmaların yapıldığı ve bu kadar geniş bir “yelpazeye” sahip olan “sol”da seçim tartışmaları da, “birlik ve ittifak” tartışmaları ekseninde sürüp gitmektedir.

Tüm tartışmaların odak noktasında ise, seçimlerde izlenecek politikalar ya da taktikler, hangi partiyle ittifak yapılacağı ve sonuçta hangi partiye oy verileceği soruları yer almaktadır.

Devrimci sol hareketin bu soruları tanımlayış tarzı ise, “seçimlerde devrimci tutum ne olmalıdır” sorusu çerçevesi içindedir.

Özetlersek, “sol”, düzen içi ve düzen karşıtı, reformist ve devrimci, yasal ve yasadışı olmak üzere birbirinden tümüyle farklı amaçları olan farklı kesimlerden oluşur.

Şüphesiz burada bizi ilgilendiren ve yazımızın konusu olan bu karşıtlıkların ikinci tarafıdır, yani düzen karşıtı, devrimci ve yasadışı soldur.

Ancak bu “sadeleştirme” de gerçekliğe tam olarak uymamaktadır.

Yasal oldukları halde düzen karşıtı söyleme sahip olan, yasadışı oldukları halde reformist bir çizgi izleyen, devrimci oldukları halde yasalılıktan medet uman kesimler de bu “sadeleştirilmiş” tablo içinde yer alırlar.

12 Eylül'den günümüze kadar geçen süreçteki apolitikleşme ve ideolojiszleşme olgularıyla bu "sadeleştirilmiş tablo"nun ayrıncı özelliği, karmaşadır. Dolayısıyla yapılacak her "sadeleştirme" ister istemez yeni bir karmaşanın ortaya konulmasından başka bir anlama gelmemektedir.

Bu yazımızda, "sol"un genel niteliğini, ortaya koyduğu "tablo"yu irdelemekten çok, yukarıda ortaya koyduğumuz karşıtlık çerçevesinde "ikinci taraf"ın, yani düzen karşıtı, devrimci ve yasadışı sol hareketin "seçimler" karşısındaki tutumunu ele almakla yetineceğiz.

Genel ifadeyle, "seçimlerde solun tavrı ne olmalıdır" şeklindeki düzeniçi sorunun devrimci konusu "seçimlerde devrimci tutum ne olmalıdır" şeklindedir.

"Öteki sol", "bizim sol", "sosyalist sol", devrimci sol, nasıl ve hangi sözcüklerle tanımlanırsa tanımlansın, solun seçimler karşısındaki tutumu, politikası üç temel "taktik"e dayanır.

Birinci yaklaşım, seçimlere her koşul altında katılınması gerektiğini ve bu **seçim ortamında ve parlamento "kürsüsünden" düzenin daha iyi teşhir edilebildiğini** savunur.

İkinci yaklaşım ise, seçimlere hangi koşullarda katılacağına ilişkin ölçütler ileri sürerek, seçimlere katılınması söz konusu olduğunda bağımsız "sosyalist" adaylar çıkartılmasını ve bağımsız adayların olmadığı yerlerde "ilerici, demokrat, yurtsever adayların desteklenmesini" taktik tavrı olarak belirler.

Üçüncü yaklaşım, seçimlerin kesinkes boykot edilmesiyle nitelenir.

Birinci "taktik" ile ikinci "taktik" arasında temel ve ilkesel bir farklılık yoktur. Her ikisi de, seçimler karşısındaki "taktiği"nin temelinde "düzenin teşhiri"ni yerleştirirler. Üçüncüler ise, yani seçimlerin kesinkes boykot edilmesini savunanlar ise, aynı şekilde boykot çerçevesinde "düzenin teşhiri"ni esas alır.

Böylece değişik "seçim taktikleri" çerçevesinde solun seçim politikaları, düzenin içten ve dıştan teşhiri olarak ortak bir payda-ya sahiptir.*

* Yaşanılan süreç, kimilerinin "liberal sol" adını verdikleri bir legalist sol oluşum da ortaya çıkarmıştır. Bu "liberal sol", düzenin yasallığı içinde seçimlere katılma "hak"ını elde etmiş diğerleriyle (EMEP, SİP-TKP) her koşul altında seçimlere katılınmasını savunmakla

Konuyu tam olarak ifade edersek, solun seçimler karşısındaki "taktiği"nin odak noktasına "düzenin teşhiri" konulmuştur. Sorun, düzenin seçim ortamında ve seçimler aracılığıyla nasıl teşhir edileceğidir.

Geleneksel ve klasik anlamıyla, seçimlere şu ya da bu şekilde (parti ya da bağımsız aday şeklinde) katılma yollarının "düzenin teşhiri"nden anladıkları, ekonomiden politikaya, kentlerden kırlara, sanayiden tarıma, sanattan kültüre, demokrasiden bağımsızlığa vb. her alanda ve konuda mevcut düzenin "teşhiri"dir.

Sadece seçim dönemlerinde değil, her zaman ve her yerde solun, devrimci mücadelenin temel faaliyet konusu olan bu "teşhir"lerin seçim döneminde anımsanması ve öne çıkartılmasının gerekçesi ise, seçim ortamında yapılan ajitasyon ve propaganda çalışmalarına "demokrasi" görüntüsü çerçevesinde fazlaca müdahale edilmemesidir.

Açıkçası, solun büyük bir bölümü için seçimler, ajitasyon ve propaganda çalışmalarının rahatça yapılabilirdiği bir ortam yaratmaktadır.

Bu yüzden bu "ortam"dan "yararlanmak", "daha geniş kesimlerle ilişki kurmak" önem kazanır. Tüm "tarafatlar" ya da "kadrolar" bu amaç çerçevesinde seferber edilir.

Artık bildiriler "onbinlerce" basılıp dağıtılır; "yüzyüze görüşmeler"le evlerin kapıları çalınır; bulunabilen ve izin verilen köşe başlarında, otobüs duraklarında, pazar yerlerinde "masalar açılır"; küçüklü büyüklü megafonlarla, "ses araçlarıyla", konserlerle "halkın ilgisi" çekilmeye çalışılır. Nihayetinde "halka", düzenin ne kadar bozuk olduğu, değişmesi gerektiği çerçevesinde ajitasyon yapılmış olur.

Yine de bu seçim sath-ı mailinde yapılan "rahat" ajitasyon çalışmalarının geldiği ve dayandığı bir yer vardır: Seçim günü kime oy verilecektir?

Bu çalışmalar içinde yer alan herkesin çok iyi bildiği gibi, ne kadar düzenin "teşhiri"ne ilişkin konuşma yapılmış olursa olsun, halkın ilk ve son sorduğu soru bir ve aynıdır: Seçimde kime oy vermeliyim?

İşte bu ilk ve son sorunun aynılığı karşı-

birlikte, aynı zamanda ne yapıp yapıp meclise girmeyi varlık koşulları haline getirmişlerdir. Şimdilik bu meclise girme "amaçlı" legalist tutumu bir yana bırakmak gerekmektedir.

sında, yasal/yasadışı, devrimci/oportünist solun bulunduğu “çözüm”, kendilerinin gösterdiği bağımsız “sosyalist” adaylara oy verilmesi, kendi adaylarının olmadığı yerlerde “ilerici, demokrat, yurtsever adayların desteklenmesi” şeklinde olmuştur. Ve herkes bilmektedir ki, bu sol “politika” sahiplerinin göstermelik birkaç adayının dışında kalan yerlerdeki “ilerici, demokrat, yurtsever adaylar” denilenler, her durumda DEP, HADEP ya da DTP’den başkası değildir.

Sonuçta, solun seçimlere katılma yönündeki “taktik çizgisi”, başka zamanlarda yapamadıkları ajitasyon ve propaganda çalışmalarını için uygun bir ortam bulmak, bu ortam içinde “yoldan geçenlerle” temas kurarak “ilişkilerini” genişletmek ve nihayetinde (bugünkü adıyla) DTP’li adaylara oy verilmesini sağlamaktan ibarettir.

Buna rağmen, soldaki “inanç ve iman”, “seçimlerin bir aldatmaca olduğu” konusunda halkta bir bilinç oluşturmaktır. Tüm çalışmalar, nasıl tanımlanmış olursa olsun, her durumda “seçimler bir aldatmacadır”la başlayan ve sonuçta “seçimlerden bir şey çıkmaz” a uzanan bir söylem üzerinde yükselir.*

Evet, kendilerini “sosyalist”, “komünist”, “marksist-leninist” ve hatta “maoist” kabul eden sol, ne kadar legalist, ne kadar reformist, ne kadar pasifist olurlarsa olsunlar, her durumda “seçimler bir aldatmacadır” teması çerçevesinde bir seçim çalışması yürütürler. (Her ne kadar bu çalışmalarda, Latin-Amerika ülkelerinde solun “seçim zaferleri”ne dayanan bir “umut” öne çıkıyorsa da.)

Yıllarca (“kırk yıldır”) aynı sözler, aynı sözcüklerle edilegelmiştir: Seçimler bir aldatmacadır.

Devrimci mücadelenin yükseldiği dönemlerin dışındaki dönemlerde, bu söylemle hiçbir ilerleme sağlanmadığı da bir gerçektir.

Açıkça ifade edilmemekle birlikte, bu

söylem ne kadar “teorik olarak” doğru görünse de, pratik olarak halkın “aptal” olduğunu ilan eden bir biçime büründürülmüştür. Daha tam ifadeyle, “seçimler bir aldatmacadır” söyleminin pratik karşılığı “halkın aldatıldığı” düşüncesine dayanan “elitist” bir söylemdir.

Halkın bu “elitist” söylem karşısındaki içsel tepkisi ise, “ben aptal mıyım” şeklinde olmaktadır.

Şüphesiz solun “teorik olarak” doğru bu sloganının içeriği, halkın seçim propagandalarını çerçevesinde aldatıldığı, yanıltıldığı, düzen içi çözümlere kanalize edildiğidir. Ancak bu “seçim” propagandasının içeriği, tümüyle “düzen teşhiri” temelinde doldurulduğundan, sonuçta şu ya da bu düzen partisinin eleştirisine dayanır: CHP’den “bir şey çıkmaz”, MHP’nin yükselişi “faşizmdir”, DYP-ANAP birliği “Amerikan planı”dır, “tümü düzen partileri olduğu için, seçimleri kazansalar bile, hiçbir şey değişmeyecektir” vs..

Düzenin teşhiri ile düzen partilerinin teşhiri iç içe geçmiştir. Ekonomiden kültüre, sanayiden tarıma, AB’den ABD’ye kadar pek çok konu, bu çerçevede “seçim çalışmaları”nın bir parçası yapılır.

Sonuç, hiçtir.

Ne düzenin teşhirinde ilerleme sağlanır, ne de “seçimler bir aldatmacadır” konusunda bir bilinç oluşturulur.

“Seçimler bir aldatmacadır”la ifadesini bulan Marksist-Leninistlerin seçimlere bakış açısı, en hafif deyimle sulandırılmıştır.

Seçimler, hemen her durumda düzenin bunalımlarının derinleşmeye başladığı, siyasal yönetimin “yönetemez” hale geldiği koşullarda yükselen halk tepkisini pasifize etme amacıyla kullanılan en temel araçtır.**

Evet, “seçimler bir aldatmacadır”. Tüm zamanlarda seçimler, halkın tepkilerinin düzen karşısı bir yöne kanalize olmaması için kullanılan bir araçtır. Her seçim, düzene tepki duyan insanlarda “yeni umutlar” yaratır, böylece tepkilerinin düzen içinde tutulması-

* Elbette geçmiş dönemlerin solu ile bugünün “sol”u arasında önemli farklılıklar vardır. Örgüt adları aynı kalmakla birlikte, bu farklılık her kesimde belirgindir. Geçmişte her tutumlarını, söylemlerini Marksist-Leninist yazından “gerekçelendiren” sol, bugün tümüyle pragmatist bir yöne savrulmuştur. Geçmişte revizyonistler ve pasifistler, seçimlere katılma tutumlarını Lenin’in “Sol Komünizm” kitabından gerekçelendirmeye çalışırken, bugün bunlar anımsanmamaktadır. Bu da solda legalizmin “olağanlaşması”ndan başka bir şey değildir.

** Demirel’in 1977 ve 1980 sürecinden çıkardığı “ders” de budur. Demirel yaklaşık bir yıldır seçimlerin öne alınması yönünde konuşmalar yapmıştır. Buna ilişkin temel gerekçesi, Türkiye’de siyasal iktidarların dördüncü yılında yıprandığı, toplumsal tepkilerin yoğunlaştığı, “tansiyonun” yükseldiğidir. Açıkça Demirel, halkın yükselen tepkilerinin pasifize edilmesi, “tansiyonun” düşürülmesi için seçimlerin öne alınmasını tavsiye etmiştir.

nı sağlar. Bu “umutlar”, seçim sonrasında kurulan hükümetin “ilk beşyüz günü” beklentileriyle, “yeni hükümete şans tanımak gerekir” propagandasıyla ayakta tutulur.

Seçimlerden sonra solun elinde kalan ise, “seçimler bir aldatmacadır”la genelleştirilebilen “bir kez daha halk aldatıldı, kandırıldı” karamsarlığı ile halkın “aptal” olduğu önyargısıdır.

Son dönemdeki “Cumhuriyet” mitingleri sonrasında küçük-burjuvazinin orta ve sol kanadının politizasyonu ve anti-emperyalist tutumuyla birlikte yaygınlaşan “Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki planları”na (“Büyük Ortadoğu Projesi”) ilişkin propaganda karşısında geliştirilen karşı-propagandanın dayanağı da, “insanlar aptal yerine koyuyorlar” şeklindedir.

“Herşeye kadir, dünyanın mutlak ve karşı konulmaz gücü” Amerikan emperyalizminin “proje ve planları”nın teşhirine yönelik her söze karşı geliştirilen “aptal yerine konma” karşı-propagandası, solun seçimlerin “bir aldatmaca” olduğuna ilişkin propagandasının yarattığı önyargıların bir benzerini oluşturmayı amaçlamaktadır.

Seçimleri “düzenin teşhiri” için uygun bir “platform” olarak kabul eden legalist sol ile legalize olan solun “seçimler bir aldatmacadır” sözünün içeriğini dolduramaması da bu türden karşı-propagandalar için uygun bir ortam yaratmıştır.

Evet, seçimler bir aldatmacadır. Seçimler, yükselen tepkilerin pasifize edilmesi için kullanılan bir araçtır. Oligarşik yönetim açısından, seçimler, askeri darbeler öncesinin son kullanılan bir araçtır. Ancak hiçbir zaman oligarşik yönetim (ve emperyalizm) kendi düzeninin geleceğini, seçimler gibi sonuçlarının önceden tam olarak kestirilemeyeceği bir halk “oy”lamasına bağlı kılmaz. Bu, 1848’den beri burjuvazinin çok iyi bildiği bir gerçektir.

Oligarşik yönetimin seçimleri halk kitlelerinin tepkilerinin pasifize edilmesi için bir araç olarak kullanma amacının **gerçekleşmediği** her durumda, yönetimin askerileştirilmesi, yani askeri darbe “bir alternatif” olarak el altında bulundurulur. Ama bu, “alternatif”in mevcudiyetine dayanan bir keyfiyet ve boşvermişlik değildir. Oligarşik yönetim, her durumda bunalımlardan “en ucuz” ve “en kârlı” bir biçimde çıkmaya çalışır. Dolayısıyla seçimlerin kendi istekleri doğrultu-

sunda sonuçlanması için **gerekli önlemleri** alırlar.

İşte seçimleri bir “aldatmaca” haline dönüştüren, sonuçları az ya da çok önceden şekillendirilmiş hale sokan da, oligarşik yönetimin seçim öncesinden başlayarak seçim döneminde de sürdürdüğü “gerekli önlemler” dizisidir. Açık ifadeyle, oligarşik yönetim halkın “oy”u ile kendi kaderinin belirlenmesine asla izin vermez. Bu yüzden halkın yönlendirilmesini sağlayacak her “önlem” alır. Bu da, başta “medya” olmak üzere elindeki tüm propaganda araçlarını kullanarak, geniş ve yaygın bir manipülasyon ve dezinformasyon faaliyetini ortaya çıkarır.

Yine de oligarşik yönetim, “kamuoyunu yönlendirme” araçlarının önsel olarak bilinmeyen etkisine de güvenmez. Kendi çıkarlarına ve isteklerine uygun seçim sonuçlarını önceden garanti altına almak için, manipülasyon ve dezinformasyon dışında doğrudan “adam satın alma” politikasını da devreye sokar. Bugün “partilerin vitrini” olarak sunulan “adaylar” bu adam satın alma politikasının en tipik örnekleridir. Oligarşik yönetimin, kendi yönetimini kayıtsız-şartsız kabul eden düzen partileri karşısındaki “seçim tarafsızlığı” da kendiliğindenci değildir. Kendi varoluşunu, bu partilerin kendilerini “düzen yanlısı” olduklarını ilan edişine dayandırmaz. Açık ifadeyle, düzen partilerini şu ya da bu biçimde kontrol altında tutabileceği araçlar ve ilişkiler oluşturur. Kimi durumda bu “adam satın alma” ve “adam yerleştirme”ler açıktan yapılır, kimi durumda “kapalı kapılar” ardında yapılan pazarlıklarla gerçekleştirilir. Her durumda oligarşik yönetim, seçimlerin sonuçlarının kendi çıkarlarına uygun olması için gerekli önlemi alır.

Ancak bununla da yetinilmez.

Oligarşik yönetim, devlet aygıtı üzerindeki denetimi aracılığıyla değişik “seçim hileleri”nin uygulanması için gerekenleri yaptırır. Bunun en tipik örneği 1977 seçimlerinden günümüze kadar “bağımsız yargının denetiminde” gerçekleştirilen seçmen kütüklerinde yapılan düzenlemelerdir.

Aşağıdaki tabloda da görüldüğü gibi, seçmen kütükleri üzerinde 1977 yılında yapılan “ayarlamalar”, 2007 seçimlerine gelindiğinde dört milyondan fazla seçmenin “buharlaşması”yla sonuçlanmıştır.

Bu tabloda tipik olan, 1977 ve 2002 seçimleridir. 1977 seçimlerinde “mükerrer oy”

	Nüfus	Seçmen Sayısı	Artış Miktarı	Kullanılan Oy
1977	41.769.000	21.207.303	4.409.139	15.358.210
1983	47.853.000	19.767.366	-1.439.937	18.238.362
1987	52.564.000	26.376.926	6.609.560	24.603.541
1991	57.262.000	29.979.123	3.602.197	25.157.089
1995	61.737.000	34.155.981	4.176.858	29.101.469
1999	66.293.000	37.495.217	3.339.236	32.656.070
2002	69.626.000	41.407.027	3.911.810	32.768.161
2007	73.875.000	41.465.000	57.973	

kullanıldığı o dönemde herkesin çok iyi bildiği bir olaydır. Öyle ki Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan 1977 seçimlerinde "mükerrer oy" kullandığı için tutuklanmıştır. 2002 seçimlerinde ise, 1999 seçimlerine göre seçmen sayısındaki 3,9 milyonluk artışa karşın oy kullananların sayısı aynı kalmıştır. *

Şüphesiz burada "mükerrer oy" sayısını saptamak olanaklı değildir. Ancak ortaya çıkan gerçek, seçim sonuçlarının oligarşik yönetim tarafından "halkın takdiri" olarak kabul edilmediği, gerektiğinde kullanılmak üzere dört milyona yakın seçmenin "el altında" tutulduğudur.

Bu olgu, "seçimlerin aldatmaca" olduğunun, halkın "demokratik hakkı"nın denetim altında bulundurulduğunun, istenmeyen seçim sonuçlarının il ve ilçe seçim kurullarında kolayca değiştirilebileceğinin açık kanıtıdır.

Seçimlerin çok açık gerçeklerinden bir diğeri ise, seçim çalışmalarının önemli bir paraya ihtiyaç duyduğudur. Parasal kaynakları daha çok olan partilerin çok daha yay-

gın bir propaganda yapabildiği her türlü tartışmanın dışındadır. Bu da, seçim çalışmalarında harcanan paraların "kaynağı"nı, bu "kaynağa" olan "diyet borcu"nun nasıl oluştuğunu açıklar.

Evet, halk, "seçimler bir aldatmacadır" denildiği için değil, ama doğrudan seçimlerin denetimini değişik yollarla sağlayan oligarşik yönetim tarafından "aptal" yerine konulmaktadır.

Bu gerçekler karşısında devrimcilerin yapması gereken, "seçimler bir aldatmacadır" sloganının içeriğini doldurmaktır.

2007 seçimleri, soldaki "klasikleşmiş" söylemlerin ve "taktiklerin" bir kez daha sergilendiği bir seçim olmaktan öteye geçmemektedir. "Farklı" denilebilecek tek olgu, her türden "sol"un "bağımsız aday"lar düzeyinde seçimlere katılmaya çalıştığı, DTP aracılığıyla parlamentoda "temsil" edilmeyi "somut amaç" haline getirdiğidir. Kısacası, 2007 seçimleri, bir bakıma "sol"da "Çetin Altanlaştıramadıklarımız"ın saf değiştirdiği bir seçim olacaktır.

* *Kurtuluş Cephesi*'nin Kasım-Aralık 2002 tarihli 70. sayısında yayımlanan "Sakıp Sabancı'sız Seçimlerin Sayısal Sonuçları Üzerine" yazımızda bu konuya ayrıntılı olarak yer vermiştik. Fazlaca "itibar" görmediği ortadadır.

Çetin Altanlaştıramadıklarımızdan mısınız?

Kurtuluş Cephesi'nin geçen sayısında* DTP'nin "bağımsız aday" gösterme eğilimiyle birlikte "öteki sol"da** eskimiş ve tüketilmiş "seçim taktikleri"nin "yeni" bir görünüm ve yeni sözcüler aracılığıyla ortaya atıldığını ele aldık.

Aradan geçen iki ay içinde aynı "yeni" seçim taktikleri çerçevesinde, yani "bağımsız aday"larla seçimlere katılma ve "elverişli ortam" sayesinde birkaç kişiyi meclise sokma yönündeki girişimler, görüşmeler, ittifak arayışları ve öneriler daha da yoğunlaşmıştır.

Tüm bu görüşmeler, ittifaklar, öneriler, girişimlerin temel dayanağı, DTP'nin seçimlere "bağımsız adaylar"la katılma eğilimi ve nihai kararıdır. Son iki genel seçimde DTP (HA-DEP) saflarında ortaya çıkan "bağımsız adaylar"la seçimlere katılma pragmatizmi ile A. Öcalan'ın "partili" seçim isteği arasındaki çatışmanın, bu seçimlerde birinciler lehine sonuçlanmasıyla birlikte "bağımsız adaylar" "taktiği", "sol medya"nın söylemiyle "start" almıştır.

Bugün için, seçimlere "yasal olarak" katılma "hak"ına sahip olan ÖDP ve EMEP, DTP ile görüşmeler yapmayı sürdürmektedir.

* *Kurtuluş Cephesi*, "Solda Eski Seçim Taktiğinin Yeni Versiyonu: Bağımsız Demokrat Adaylar", Sayı: 96, Mart-Nisan 2007.

** Buradaki "sol" sözcüğü "sosyalist", "komünist", "marksist-leninist", "maoist" vb. şekilde kavranılan solu kapsamaktadır. Ancak sürekli vurguladığımız gibi, bu kavranışların "sol" sözcüğü dışında ortak bir paydası da bulunmamaktadır. Dolayısıyla "bizim sol", "sizin sol", "öteki sol", "sosyalist sol" ya da devrimci sol şeklindeki her türlü kullanımı, kullanılan yere ve kullananların dünya görüşüne göre farklı içeriğe sahiptir.

dir. Amaç, DTP'nin "kürt oy potansiyeli" aracılığıyla meclise birkaç milletvekili sokmaktır. Ancak bu görüşmelerde yer almaya çalışsan, yer yer alıyormuş gibi görünen başka yapılar da mevcuttur. Örneğin *Atılım* çevresi.***

"Bağımsız adaylar"a ilişkin son gelişme, "araştırmacı-yazar" Haluk Gerger'in "devrimci sosyalist sol" adına yaptığı çağrıdır.

"Araştırmacı-yazar" Haluk Gerger "çağrı"-sında şunları söylemektedir:

"Kürtlerin oyları ile devrimcilerin iyi niyetini, emeğini, 'sol liberaller'in tekeline ve insafına terketmemek için, 'devrimci sosyalist sol'un, en azından seçimleri 'işçi sınıfı, emekçiler ve bütün ezilenlerle diyalog kurma'nın elverişli bir yolu olarak gören kesimlerinin, kendi 'ortak aday' adaylarını oluşturma sürecini başlatmalarını gerekir."

*** ESP adıyla son üç genel seçimde "bağımsız aday" gösteren bu kesim, bir bakıma bu "yeni taktik"in eski müdavimi sayılır. Bu açıdan kendileri için "yeni" herhangi bir durum söz konusu değildir. Hatta "bakın bizim dediğimiz yere geldiler" diye içten içe bir "sevince" duydukları da söylenebilir. Dergimizin yayına hazırlandığı şu günlerde ESP-Atılım kesimi henüz seçimlerde hangi "taktik"i uygulayacaklarına ilişkin bir açıklama da yapmamışlardır. Görülen odur ki, DTP-ÖDP-EMEP pazarlıklarının şurasına ya da burasına eklemelenmeyi hesaplamaktadırlar. 2002 seçimlerinde olduğu gibi, DTP listelerinden "seçilebilir yerlerden" (bu kez "bağımsız" aday olarak seçilebilir yerler) üç ESP adayının listelere alınmasını bekliyor olabilirler. Kesin olan şu ki, yine 2002 seçimlerinde olduğu gibi "seçilebilir yerlerde" kendi adaylarına yer verilmezse, seçim çalışmalanna "kendi bağımsız adayları"yla "start" vereceklerdir.

Haluk Gerger'in "çağrı"sını dayandırdığı temel gerekçe ise, "yoksul Kürt yığınlarının bu oyunda solcu-liberal 'Türk aydınları'na peşkeş çekilmesi"dir.

Daha açık ifadeyle, Haluk Gerger, ÖDP ve EMEP'in DTP'nin "bağımsız adayları" içinde yer alarak meclise girme olasılığı karşısında "devrimci sosyalist sol"a çağrı yaparak, "bağımsız aday"larla seçime katılma "taktiği" temelinde "birleşin" demektedir. Böylece "liberal sol" ile "düzen içi meşruiyet arayışına mahkum edilen Kürt politikacıları" arasındaki "ittifak"a karşı "*devrimci sosyalist sol*" adıyla bir "alternatif müttefik" ortaya çıkartılacaktır.

Haluk Gerger'in "çağrısı" buradan sonrasına ilişkin açık bir yön ortaya koymamakla birlikte, "çağrı"nın altına yerleştirilmiş 21 "devrimci sosyalist aday" listesiyle "bir yön" göstermektedir.

Bu "yön", açık biçimde "yoksul Kürt yığınlarının" oylarını çekecek "adaylar" aracılığıyla DTP'yi köşeye sıkıştırmak, "devrimci sosyalist sol"la "ortak aday" çıkarmaya zorlamaktır.

"Çağrı" her ne kadar "*aslolan ilkelerdir*" diyorsa da, "*yine de*" (Haluk Gerger'in "çağrı"sından) "*burjuva demokrasisinin seçim panayırını kendi öz yozluğunun bile ötesine taşıma eğilimini barındıran 'kariyerizm' ve 'liberal dolandırıcılık' karşısında da tavır almak*" gerektiğine özel vurgu yaparak, "aslolan"ın ÖDP ve EMEP'in DTP ile ittifakını bozmak olduğu söylenmektedir.*

Haluk Gerger'in kendisinin adının içinde yer almadığı (dolayısıyla birilerinin "mutlaka" diyerek listeye dahil edecekleri) 21 "devrimci sosyalist aday", yani "kariyerizm" ve

"liberal dolandırıcılık"tan uzak "bağımsız aday"lar şöyle sıralanmaktadır:

İsmail Beşikçi, Dr. Sungur Savran, Prof. Yüksel Akkaya, Hacı Orman, Prof. Korkut Boratav, Varlık Özmenek, Prof. Cem Somel, Prof. İzzettin Önder, Ercan Kanar, Atılay Ayçin, Dr. Sibel Özbudun, Behiç Aşçı, Eren Keskin, Prof. Tülin Öngen, Selçuk Kozagaçlı, Necati Abay, Hüsnü Öndül, Ruhan Mavruk, Tayfun İşçi, Tayfun Görgün.

Bu listeye "mutlaka" Haluk Gerger'in de yer almasının "önerilmesi gerektiği"ni vurgulayarak bakarsak, ÖDP'nin ilk kuruluş günlerinde "solun birliği" hayalleriyle "aşkın ve biranın partisi" saflarında yer almış olan pek çok "kariyerist ve liberal dolandırıcı yandaş" (Haluk Gerger'in hayalini bozmamak için böyle diyelim) karşımıza çıkmaktadır. Listede yer alan "Kürtlerin sevdiği ve saydığı isimler" (İsmail Beşikçi, Ercan Kanar, Eren Keskin) de "yoksul kürt oyları" açısından bir "vitrin" düzenlemesi sayılır. Geriye kalanlar ise, "her dönemin solcusu" ünvanını hak edecek kadar "ünlü" troçkist vb. kişilerdir.

Bugün için "devrimci sosyalist sol"un hangi kesimlerinin Haluk Gerger'in "çağrı"sı doğrultusunda bir araya gelmeye çalıştıkları bilinmese de, herşeyin DTP'nin tutumuna bağlı olduğu açıktır.

"Aslolan ilkeler"se de, "yine de" "çağrı"nın "olmazsa böylesi de olur" sonuçlarını da görmezlikten gelmemek gerekir.

Evet, Haluk Gerger, "devrimci sosyalist sol" adını verdiği kesimleri, yani ÖDP dışında kalmış "sol aydınları" bir araya gelmeye çağırıp, ortaya çıkacak "alternatif müttefik" görünümüyle DTP ile "ortaklık" yapmayı, yapılamadığı takdirde (ki "günah bizden gitmiş" olur) "kendi ortaklığı" ile seçimlere girilmesini önermektedir. Açıkçası Haluk Gerger, her durumda ve koşulda seçimlere "bağımsız adaylar" temelinde katılınması "çağrısı" yapmaktadır. "Aslolan ilkeler" de olsa!

Tüm bu "sol içi" manzaraya, "sol dışı sol" ve sağ-düzen partilerindeki gelişmeler eklendiğinde, ortaya çıkan tablo, kesinkes "bağımsız aday"lar aracılığıyla seçimlere katılma ve bir biçimde meclise girme çabasından başka bir şey değildir.

DSP'lilerin CHP listelerinden "partisiz aday" olarak gösterilmesi, Mesut Yılmaz'ın ANAP-DYP birliğinin "bağımsız" adayı olarak listelere alınma olasılığı ve nihayetinde DTP ve "diğer sol"un "bağımsız adaylar" ittifakı,

* Son dönemde "ilke" sözcüğü yeniden anımsanır oldu. Haluk Gerger de "çağrı"sında "aslolan ilkelerdir" diyerek bu yeniden anımsama kervanına katılmıştır. Ancak her "yeni"den anımsayanların yaptığı gibi, "ilke" kavramının anlamını ve içeriğini uzun yıllar kullanmamış olmaktan dolayı çoktan unuttuğu görünmektedirler. SİP-TKP'sinin "kongre" kararlarına yansıyan bu içeriksiz "ilke" Haluk Gerger'in "çağrısı"nda, "*bu türden bir işbirliğinin 'devrimci sol' bakımından ödün kabul etmez ilkelerinin de bu tartışma sürecinde saptanacağı kuşkusuzdur*" şeklinde ifadesini bulmaktadır. Eğer ortada "devrimci sol"un her bir kesimi için "ödün kabul etmez ilkeler" söz konusuysa, açıktır ki, tartışma süreçleri bu "ödün kabul etmez ilkeler"i değiştiremez. "ilke" sözcüğünü uzun yıllar kendi dil ve akıllarından uzak tutmuş "aydınlar" ilkeleri tartışabileceklerini sanmaktadırlar. Bu yüzden bu yeni "anımsama"lar, bir çeşit sayıklamaya dönüşmüştür.

bu seçimleri ne yapıp-edip meclise girmeye çalışanların seçimi haline getirmektedir.

Ve böyle bir seçim sath-ı mailinde, diğer seçimlerde sıkça sözü edilen “1965 TİP mucizesi” fazlaca gündeme getirilmese de, bu “mucize”nin “ünlü bağımsız aday”ı nı anımsamamak olanaklı değildir: *Çetin Altan*.

Çetin Altan, 1965 seçimlerinde TİP listesinde “bağımsız aday” olarak, günümüzün söylemiyle “vitrin süsü” olarak aday gösterilmiş ve seçilmiştir. Böylece ülke tarihinde ilk ve son kez “sosyalist sol” bir partinin listelerinden “sosyalist bağımsız aday” meclise girmiştir.

Meclise giren Çetin Altan, “partisiz milletvekili” olarak bir ilke imzasını atarken, aynı zamanda bugünlere “Çetin Altanlaşma”yı da miras bırakmıştır.

Haluk Gerger’in “çağrısı”, DTP ile ÖDP-EMEP’in (ve buna eklenen ESP gibi bazı “öteki sol”ların) ittifak girişimleri, 1965 TİP “mucizesi”ni yenilemek olmasa da Çetin Altan “mucizesi”ni yaratmayı amaçlamaktadır.

“Bağımsız sosyalist” ya da “bağımsız devrimci sosyalist”, yahut bir başka sıfatla aday gösterilenlerin kaderi ise Çetin Altanlaşmaktır. Özcesi “solda”ki “yeni seçim taktikleri”nin pragmatist sonucu, Çetin Altanlaştıramadıklarımızın Çetin Altanlaştırılmasından ibarettir.

Bugüne kadar Çetin Altanlaştıramadıklarımız, seçimlerden sonra, seçilirlerse meclis içinde, seçilemezlerse “parlamento dışı muhalefet” saflarında Çetin Altanlaştırılmış olarak solun karşısında bir yere (kariyer) sahip olacaklardır. Bu da, “globalizm” döneminin “solcu aydınları”nın “örgütsüzlüğünün” ve örgütsüz mücadele savunuculuğunun nihai sonucudur.

Bu girişimler karşısında bizlerin söyleyebileceği fazla bir şey kalmamıştır. Söylenilecek tek söz şudur:

Haydi, Çetin Altanlaştıramadıklarımızı Çetin Altanlaştırmak için “devrimci sosyalist sol” saflarda “birleşin”!

Üçüncü Cephe

“Türkiye’de bulunan iki cephenin karşısına üçüncü cephe olarak ortaya çıkmak istiyoruz. DTP olarak Türkiye’deki Kürtler arasında birlikteliği önemseydiğimiz gibi demokratik güçler arasında da birlikteliği önemsiyoruz.” (Ahmet Türk, DTP Eşbaşkanı)

“Seçimlere giderken ilerici, devrimci politikanın ana sorunu, bu iki burjuva cephe karşısında işçilerin, ezilenlerin, halklarımızın ilerici cephesini kendi alternatifleri olarak yükseltebilmektir. Bu ‘Üçüncü Cephe’ kuşkusuz en başta toplumsal ve siyasi gericiliğe, şovenizme ve militarizme karşı özgürlük, onurlu bir barış ve demokrasi için, keza emperyalist işgal ve talana; işsizliğe ve yoksulluğa karşı insanca ve onurluca bir yaşam için işçilerin, ezilenlerin, işsizlerin haklarından yoksun bırakılan inanç topluluklarının, ulusal demokratik talepleri için mücadele eden Kürt halkımızın, bütün mücadeleci güçlerinin bir cephesi olabilir.

Seçimlerde devrimci politikanın izleyeceği yol, görkemli Hrant Dink uğurlamasında, Newroz direngenliğinde, 1 Mayıs Taksim kararlılığında, halklarımızın en direngen bölükleri tarafından eylemli biçimde ortaya konmuştur. ‘Üçüncü Cephe’, bir silüet olarak kendini göstermiştir.” (Atılım, Başyazı, “Bağımsız Adaylar Bloku”, Sayı: 156, 12 Mayıs 2007.)

“Erken seçimlere bağımsız ortak adaylarla girilmesini isteyen partiler, platformlar, kuruluşlar ve kişiler İstanbul’dan sonra dün de Ankara’da bir toplantı gerçekleştirdi.

Dün akşam Mülkiyeliler Birliği’nde yapılan toplantı, Ankara’da gerçekleştirilen ilk geniş seçim kitle toplantısı oldu. Toplantıya DTP, ESP, EMEP, SDP, ÖDP, PSAKD, 78’liler Derneği, Antikapitalist’in de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum ve kişi katıldı.

150 kişilik toplantıda, hangi talepler ve nasıl bir yöntemle seçimlere hazırlanılması gerektiği tartışıldı. Çok sayıda kişinin söz aldığı toplantıda, egemenlerin gerici kutuplaştırmasına karşı, işçi ve emekçilerin kendi talepleri ile üçüncü cephede birleşmesi çağrısı yapıldı. Üçüncü cephenin neoliberalizme, ırkçılığa, şovenizme ve savaşa karşı, özgürlük ve barıştan yana olması istendi.

Toplantının sonunda ESP, EMEP, SDP, DTP gibi siyasi parti ve platform temsilcilerinin yanı sıra bağımsızlardan da oluşan bir komisyon kuruldu. Komisyon, Ankara’da sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ile görüşmeler yapacak, ortak aday konusunda ikna faaliyetleri yürütecek.

Toplantıda ortak bağımsız adaylığa İsmail Beşikçi, Baskın Oran, Haluk Gerger, Fikret Başkaya gibi isimler önerildi.” (Atılım, Haberler, 25 Mayıs 2007)

9 Mayıs günü DTP’nin Diyarbakır’da yaptığı “seçimlerde izlenecek politika” toplantısında Ahmet Türk’ün ortaya attığı “üçüncü cephe” olacaklarına (dolayısıyla olduklarına) ilişkin açıklamanın ardından “sol”da (her çeşit ve sıfatta solda) başlayan hareketlenme, Meral Tamerlerin, Ahmet İnsellerin “bağımsız demokrat adaylar”la seçimlere katılma önerilerinin “cephe” formunda orta-

ya çıkışına neden oldu.

Her zaman olduğu gibi, DTP ile “yakın durma” “siyaseti” izleyen kesimler ile “yakın durarak” avantajlar elde edebileceğine yeni yeni aklı basanlar Ahmet Türk’ün “üçüncü cephe”sini canı gönülden benimsediler.

Kayıtsız şartsız benimseyenlerin başında Atılım çevresi yer alırken, “üçüncü cephe” söyleminin basit bir seçim ittifakından öte

bir anlam taşımadığını bilen EMEP, SDP ve ÖDP, bunun seçim pazarlıkları için bir çağrı olduğundan yola çıkarak DTP ile görüşmelere başladılar.

Burada EMEP, ÖDP ve SDP'nin klasikleşmiş DTP ittifak görüşmeleri ve pazarlıklarının içeriği üzerine fazla söz söylemek gerekmemektedir. Tüm görüşmeler ve pazarlıklar, ÖDP ve EMEP'in toplam 157.766 oyu ile DTP'nin (2002 seçimlerindeki adıyla DEHAP'ın) 1.955.992 oyu arasında " dengeli" bir aday sayısı saptamaktan ibarettir. Şüphesiz bu pazarlıkların sonuçlarını bugün için tam olarak bilemesek de, "sol medya" haberlerine göre, son dakikaya kadar pazarlıkların devam edeceği görülmektedir.

"Kariyerist" ve "liberal dolandırıcı" ÖDP ve "orta yolcu" EMEP'in, DTP'nin "üçüncü cephe" söyleminin gerçek anlam ve içeriği konusunda gösterdikleri "gerçekçilik" bir yana bırakılırsa, üç seçimdir DTP'nin (eski adlarıyla HADEP-DEHAP) kendi teveccüh ve bağlılıklarını takdir edeceği beklentisiyle "itifik" görüşmelerinin şurasına ya da burasına eklenilen, ama her seferinde "umduğunu" bulamayan, bulduğu ile yetinmeyen, sonuçta "ESP'li bağımsız adaylar"la seçimlere katılmak durumunda kalan *Atılım* çevresi dışında "üçüncü cephe"yi olduğu gibi benimseyen sol kesimler ortaya çıkmamıştır. Ama bu, DTP'nin "üçüncü cephe"sini "başkalaştırma"ya çalışanların olmadığı anlamına gelmemektedir.

DTP'nin "kuyuya" attığı "üçüncü cephe" taşını kuyudan çıkarmaya çalışanların başında "*Halkevciler*" gelmektedir.

Saptanmış bir siyasal çizgiye, örgütlenmeye sahip olmayan, ilişkilerini belirleyen "dernekler yasası" kurallarının dışında kuralara sahip olmayan, amorf "halkevciler" in omuzladıkları "üçüncü cephe" taşı, kendi dillerinde "*egemen sınıfların gerici iki cephesine karşı, halkın ortak ilerici cephesi*" haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır:

"Bu cephe bir 'seçim bloku' değil, ülkenin siyasi ve toplumsal yaşantısına bütünsel bir müdahaleyi hedefleyen bir 'İlerici Halk Hareketi' olarak tasarlanmalıdır. Cephe, seçim sürecini, emperyalizme, şovenizme ve neo liberalizme karşı bağımsızlığı, kardeşliği ve insanca yaşama hakkını savunan halk hareketlerinin ön plana çıkarıldığı, geliştirildiği, yaygınlaştırıldığı

bir politik-toplumsal muhalefet süreci olarak ele alınmalıdır. Bu bakımdan 1 Mayıs 2007'de olumlu bir örneği verilmiş olan birleşik mücadele kültürünü hareket noktamız olarak ele alabiliriz."

Bu "başkalaştırma" girişimlerinin ne denli ciddiye alınabileceği, ne kadar gerçekleştirilebilir olduğu bir tarafa bırakılırsa, DTP'nin "üçüncü cephe"sinin "seçim bloku" oluşturmaktan öte bir anlam taşımadığı, "halkevciler" tarafından bile zımnın kabul edildiği açıktır.

Yine de ortaya bir taş atılmıştır, omuzlayanlar da olacaktır, omuzlananlar da.

DTP'nin "üçüncü cephe"si, her ne kadar "Cumhuriyet mitingleri"yle ortaya çıkan "kutuplaşma" ya da "cephelikleşme" görünümünü esas alıyor görünse de, her zaman olduğu gibi Kürt seçmeni üzerindeki oy gücünün bu seçimlerde nasıl değerlendirileceği, meclise girmek için nasıl kullanılacağı dışında bir yere ve anlama sahip değildir. Ama solda bunu içselleştirenler ve başkalaştırmaya çalışanlar, her açıdan "liberal-şeriatçı cephe" ve "otoriter-milliyetçi cephe" adı verilen, Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde ortaya çıktığı varsayılan bir "kutuplaşma" temelinde "üçüncü yol"culuğu çıkar yol olarak görmektedirler. Bu "üçüncü yol" da, DTP dilinde "üçüncü cephe" olarak ifade edilmiştir.

Herkesin herşeyi söylemesinin "demokratik hak" olarak kabul edildiği, konuşma kadar susmanın da "demokrasi"nin ayrılmaz bir parçası olarak paparazi programlarının alışlagelmiş bir söylemi olduğu bir dönemde, ister istemez herkes bir şey söyleyerek bu "demokratik hak"ını kullanacaktır.

Oysa ister "üçüncü cephe" (DTP) adı verilsin, ister "üçüncü yol" ("sol aydınlar") deneilsin, ister "ilerici halk cephesi" ("halkevciler") olarak sunulsun, isterse de "devrimci demokratik cephe" (Yürüyüş) olması gerektiği ileri sürülsün, her durumda ya "devrimci güçlerin birliği" ya da "halk güçlerinin birliği"ni oluşturma istek ve önerileriyle birlikte ele alınmaktadır.

Gerçeklikte ise, DTP'nin "üçüncü cephe"si, yalın ve açık biçimde "seçim ittifakı"nın yeni söyleminden başka bir şey değildir.

Bu bir kez açık-seçik ortaya konulduktan sonra, bu "üçüncü yol"cu "seçim ittifakı"na ilişkin değerlendirmeler yapılabilir. Aksi halde, "solun birliği" vb. istek ve önerileriyle

“seçim ittifak”ı arayışlarının birbirine karıştırılmasına, anlamsız ve sonuçsuz kısır bir döngüye girmesine yol açacaktır.

Evet, solda yer alan pek çok kesimin yıllardır dilinden düşürmediği “birlik ve beraberlik” istekleri ve önerileri, hiçbir dönemde, hiçbir biçimde gerçekleşmemiştir. Yine de gerçekleşmemesinin nedenleri ele alınmaksızın, bitmez-tükenmez bir biçimde “birlik”-ten söz edilmeye devam edilmiştir. Şimdi DTP’nin ortaya attığı “üçüncü cephe” de, bu bitmez-tükenmez, ama gerçekleşmemesinin nedenleri bir türlü ortaya konulmayan “birlik”in yeni bir “umudu” olarak ele alınmaya çalışılmaktadır.

Şüphesiz bu yazımızda, solda bunca “birlik” isteği bulunurken, “birlik”in neden gerçekleşmediğinin ve gerçekleşemezliğinin tarihsel ve ideolojik bir tahlilini yapmayacağız. Şu kadanni söyleyelim ki, böyle bir tahlil, her şeyden önce “sol” sözcüğünün belirsiz ve değişken özelliği ile yapılamaz. “Solda birlik” ya da “solun birliği”, eğer Marksist-Leninist ideoloji çerçevesinde ele alınıyorsa, açıktır ki, sorun Marksizm-Leninizmin her kesim tarafından nasıl algılandığı, kavranıldığı ve içselleştirildiğiyle ilgilidir. Marksist-Leninist, ama “komünist” olduklarını söyleyenlerden “maoist” olduklarını söyleyenlere, Marksist-Leninist olmayıp sadece “marksist” olduğunu söyleyen troçkistlere kadar değişik ve çeşitli “sol” örgütlenmeler mevcuttur. Bütün bu değişik ve çeşitli “sol”ları basit bir aritmetik hesabıyla alt alta yazıp toplayıp çıkarmak mümkün değildir.

Aynı şekilde “sol”da çok miktarda ve çeşitli “cephe” anlayışları mevcuttur. Her ne kadar yerleşik önyargılara göre, her kesim kendi “cephe”sinden menkul görünse de, her “cephe” anlayışı birbiriyle taban tabana zıt içeriğe sahiptir. Bu “zıt”lıkların, yine aritmetik hesabıyla toplanıp çıkartılması elbette olanaklı değildir.

Dimitrov’un “faşizme karşı birleşik cephe”sinin bile farklı yorumlandığı bir sol hareketin varlığı koşullarında, adı ister “halk cephesi” olsun, ister “üçüncü cephe” olsun, hiçbir biçimde görüşmeler ve pazarlıklar yoluyla bir ve tek “birleşik cephe” oluşturulamaz.

Türkiye solunun yakın tarihi pek çok “sol birlik” girişimine sahne olmuştur. Bunların içinde çok sayıda “blok”, “cephe” oluşumları da vardır. Ama hiçbirisi birkaç aydan da-

ha uzun süre varlığını sürdürmemiştir. Öyle ki, solun klasikleşmiş “eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik” şablonuyla yapılan “birlik”ler bile, “eylem” anında darmadağın olmuştur. Her “eylemde birlik”, eylem alanında hangi kesimin “bayrağı”nın daha fazla dalgalandırılacağı, kürsüden kimin daha çok konuşacağı, yürüyüş kolunun en önünde kimin yürüyeceği vb. anlaşmazlıklarla sonuçlanmıştır.

Bugün “eylem”in adı “seçim” olmuştur. “Eylemde birlik” de “seçim ittifakı”na dönüşmüştür. Böylece sorun, bu “seçim ittifakı”nda kimin daha kârlı çıkacağı, kimin kimin sırtından meclise girebileceği biçiminde pragmatizme ve oportünizme dönüşmüştür.

DTP’nin her zamanda “yakın durucusu” *Atılım*’ın “üçüncü cephe”nin “seçim taktiği”ne ilişkin söyledikleri bu pragmatizmi ve oportünizmi açıkça sergilemektedir:

“Cephenin seçim taktiğinin bağımsız adaylar bloku biçiminde, genel kabul gördüğü durumda, aday sayısının sıralanacağı gerçeği de dikkate alındığında Kürdistan’da seçimlerin kazanılacağı illerde, Kürt yurtseverleri dışında aday gösterilmesinin talep edilmesi, politik olarak doğru olmayacağı gibi ahlaki de değildir.

Diğer yandan, Batı’da kazanma iddiasının oluşturulabilmesi için de aday belirlenmesi önemli bir yerde durmaktadır. Bağımsız Adaylar Bloku cephesinde yer alan kuvvetlerin, aynı aynı her birini temsil eden adaylar değil de, herkesin üzerinde birleşebileceği şu ya da bu parti ya da grubu vb. değil de, Cephe’yi temsil edebilecek kapsayıcılıkta adaylar, kazanma iddia ve motivasyonu oluşturmak bakımından da doğru olacaktır.

... Bağımsız Adaylar Bloku/Cephesi siyaseti bakımından diğer bir tamamlayıcı unsur ise, cepheye dahil olan bütün öznelerin ortak etkinliklerin, araçların vb. yanı sıra Blok adına kendi isimleri ve simgeleri ile çalışma yapma hakkının kabul edilmesidir.” (*Atılım*, Başyazı, “Bağımsız Adaylar Bloku”, Sayı: 156, 12 Mayıs 2007.)

Evet, DTP’nin “üçüncü cephesi” “başyazar”ın yazısında “Bağımsız Adaylar Bloku Cephesi”ne dönüştürüldükten sonra yapılması gereken basittir: “Ahlaki” biçimde aday

saptamak!

Herkes şunu sormak durumunda olmalıdır: Madem “üçüncü cephe” ya da “blok-cephe” (nasıl bir şey olduğunu *Atılım*’ın başyazarı açıklamamıştır) bu kadar kolay kurulabilir birşeyse, nasıl olup da kendilerinin ayrı bağımsız adaylarla seçimlere katıldıkları “üç seçim”dir bir türlü kurulamamıştır?

Öte yandan, *Atılım*’ın ESP olarak içinde yer aldığı “toplantılar”da, “üçüncü cephenin neoliberalizme, ırkçılığa, şovenizme ve savaş karşı, özgürlük ve barıştan yana olması **istenmesi**”nin de kerameti pek belli değildir. Ya ortada bir “üçüncü cephe” yoktur, sadece bir “temenni” vardır; ya da “üçüncü cephe” vardır, ama içeriği yoktur.

İşte böylesine içeriksiz ve şekilsiz “üçüncü cephe”, bir kez daha solun gündemini meşgul etmektedir.

Bu “gündem” dolduruşlarında sürekli yinelenen ise, ya Hrant Dink cenazesindeki “kütle” ya da 1 Mayıs 2007’de solun “örgütsüz direnişi”dir.

Hrant Dink’in cenaze töreninin nasıl örgütlendiği, kimler tarafından ve kimlere yönelik olarak düzenlendiğine ilişkin fazla söze gerek yoktur. Haluk Gerger’in sözleriyle “kariyerist ve liberal dolandırıcılar”, Şişli Belediye başkanı Mustafa Sangül’ün “metroseksüel” desteği ile cenaze törenini düzenlemişlerdir. Törene katılanların faşist cinayete karşı tepkilerini ifade etmeye çalışmış olmaları da onları ilgilendirmemiştir. Yapılan sadece AB yandaşlarının gövde gösterisi yapmak amacıyla faşist cinayeti kullanmaya çalışmalarından ibarettir.

1 Mayıs 2007 ise, sözcüğün tam anlamıyla sol örgütlerin öngörüsüz keskin söylemlerinin kitleyi kendi kaderine terk etmesinin ortaya çıkardığı bir direniştir.

1 Mayıs 2007, sol örgütlerin kimin sayısı daha çok, kimin pankartı daha büyük vb.

türden “klasiklerin” yaşanmadığı, herhangi bir sol örgütün “direneceğiz” diyerek ortaya çıkmadığı, ama her ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs günü Taksim’de olunması gerektiğini düşünenlerin direnişine sahne olmuştur.

1 Mayıs 2007, örgüt pankartlarının bulunmadığı, hiçbir örgütün “biz direndik” diye ortaya çıkamadığı bir direniş günü olmuştur.

1 Mayıs 2007, sayıları dört binleri bulan, her kesimden insanların, hangi örgütten olduklarına aldırmaksızın ve bakmaksızın, birlikte, yan yana, omuz omuza polis terörüne karşı direnişi olmuştur.

Bu örgüt yokluğuyla belirlenen direnişten “üçüncü cephe”ye “gerekçe” üretmeye çalışanlar, 1 Mayıs öncesindeki “keskin” söylemlerine rağmen 1 Mayıs günü “kitlelerini” öylece ortada bırakışlarını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bütün bunlardan çıkan tek sonuç, kendi legalizmlerini gizlemek amacıyla “keskin” söylemlerle işleri yürütmeye çalışanların iflasıdır.

Bu seçim sath-ı mailinde, bu kaygan zeminde hala “sörf” yapmaya çalışanlar vardır.

DTP’nin “üçüncü cephe”si, “Kürt partisi” olmaktan çıkma çabalarının yeni versiyonudur. Bu yüzden hiçbir sol içeriğe sahip değildir. Böylesine sol içeriğe sahip olmayan bir “üçüncü cephe”nin ardına takılıp gitmek ise, en basit ifadeyle, basiretsizliktir, nasıl olursa olsun meclise girmeye çalışmak, Marks’ın sözleriyle ifade edersek, “burjuvazinin ahırında” yer alma isteğidir.

Bunun dışında “üçüncü cephe” söylemini kendi “cephes” anlayışlarıyla uyumlandırmaya çalışanlar ise, olmayacak bir duaya amin dediklerinin bilincindedirler. Bu yüzden onlara söylenecek, en azından şimdilik, fazla söz de yoktur.

Dünden Bugüne Seçim Sath-ı Mailinde Legalizm ve Sol

[Aşağıdaki yazı 2002 seçimleri arifesinde, Eylül-Ekim 2002 tarihli *Kurtuluş Cephesi*'nin 69. sayısında yayınlanmıştır.]

Bilindiği gibi, ülkemizde ve dünyada sol, kendilerini “marksist”, “marksist-leninist”, “marksist-leninist-maoist” ya da “marksist-troçkist” vb. olarak tanımlayan değişik kesimlerden oluşur. Kimi durumlarda “dünya komünist hareketi” olarak da tanımlanan sol, burjuvazinin ideolojik çarpıtmalarıyla alabildiğine genişletilmiş ve çoğu durumda marksizmle uzaktan yakından ilgisi bulunmayan sosyal-demokrat kesimleri de kapsayan belirsiz bir kavram haline getirilmiştir.

Sol kavramının böylesine genişletildiği ve belirsizleştirildiği bir ortamda, kendilerini marksizmle tanımlayan kesimler içinde varolan ideolojik farklılıklar ve ayrışmalar, giderek herşeyi bir sis perdesi arkasında götüren bir silüet haline getirmiştir.

Marksist-Leninist terminolojiyle ifade edersek, sol, devrimcisinden revizyonistüne, oportünistinden legalistüne kadar değişik sıfatlarla tanımlanan kesimlerin içinde yer aldığı genel bir kavram durumundadır. Marksizm-Leninizmle az çok tanışıklığı olan herkesin bildiği bu durum, bir yandan “solun parçalanmışlığı” olarak algılanırken, diğer yandan bu kadar değişik sıfatların ne anlama geldiğinin anlaşılamadığı bir keşmekeş ortamı yaratmaktadır.

Böyle olunca, herhangi bir olaya ilişkin olarak değerlendirmelerden, bu olaya karşı takınılacak tutuma kadar değişik görüşler ve politikalar ortaya çıkmaktadır. Kimi durumda, somut bir olayın değerlendirilmesinde benzer tutumlar sergileyen kesimlerin, aynı olaya karşı takınılacak tutum konusunda birbirine taban tabana zıt politikalar ortaya koymaları, kargaşayı ve keşmekeşi içinden çıkı-

lamaz hale getirmektedir.

Bugün içine girilen seçim ortamında solda ve sol adına yapılanlar, söylenenler bu kargaşanın ve keşmekeşin tipik bir örneğidir. Bu öylesine bir belirsizlik ortamıdır ki, durumu tanımlamak ve açık hale getirmek için kullanılan her kavram ve değerlendirme, en hafif deyimle, “anlaşılamaz” olmaktadır.

Örneğin, solda her dönemde şu ya da bu etkinlikte varlığını sürdüren legalizm, Marksist-Leninist yazını iyi bilen, dolayısıyla Marksist-Leninist kavramların içerikleri konusunda bilgisi olan kişiler için **açıklayıcı** ve **tanımlayıcı** bir kavram olmakla birlikte, daha geniş kesimler için aynı niteliklere sahip değildir. Dolayısıyla bu kavramın (legalizm), kavram olarak içerdiği ve tanımladığı nitelikler bilinemediği için, çoğu durumda kavramın sözcük anlamı öne geçebilmektedir. Bu sözcüksel öne geçiş, ister istemez, legal = yasal, legalizm = yasalılık çerçevesinde bir düşünme ve değerlendirme eğilimi ortaya çıkarmaktadır.

Bu eğilim, legalizmi, orta ve uzun dönemli bir politik tutum olarak değil, **yasal olanaklardan yararlanma** şeklinde bir politik “taktik” ya da davranış biçimi olarak algılar. Bu durumda “taktik”, politik ya da politik-askeri bir stratejinin unsuru, parçası olarak değil de, politik kurnazlık, işbirlik, olanaklardan yararlanma¹ şeklinde anlaşılır. Böyle olunca da, bunun “nasıl bir sakıncası” olduğu ya da böyle bir “taktiğin” “ne zarar” olduğu düşün-

¹ “Olanaklardan yararlanma” yerine “fırsatlardan yararlanma” sözcüklerinin kullanılmasının bile pek çok şeyin anlamını değiştirdiği açıktır.

cesi öne geçmektedir.

Seçim ortamına girildiğinde, seçimlere katılma konusunda ortaya çıkan bu düşünceler (“ne sakıncası var”, “ne zararı var”), kendi yanıtlarını kendi içinde arar ve her zaman olduğu gibi bulur: Seçim ortamında kitlesel ölçekte propaganda yapma olanakları ortaya çıkmaktadır. Başka dönemlerde sol adına yapılacak kitle toplantıları devletin zor güçleri tarafından engellenilmekte ya da dağıtılmaktadır. Seçim ortamında, devlet, göstermelik de olsa, demokratik bir tutum takınmak zorunda kalmaktadır. Seçimlere katılan partiler karşısında, görüntüsel de olsa, “eşit” davranmak durumundadır. Bu da, bize (“sol”a) kitlelere ulaşmak ve onlara “gerçekleri” anlatmak için uygun bir ortam yaratmaktadır. Bu ortamdan yararlanmanın ne zararı olabilir ki?

Bu yanıt, politikada varolmayan bir iyiniyetliliğin ve safdilliliğin ifadesidir. Lenin’in çok bilinen sözleriyle, “cehenneme giden yolun taşları iyiniyetle döşenmiştir”. Dolayısıyla, böyle bir politik safiyet ve iyiniyet, olmadık açmazların ve gelişmelerin varedicisi durumundadır.

Eğer devlet, kendi dilimizle ifade edersek oligarşik yönetim, seçim dönemlerinde “demokratik” bir görünüm içine giriyor, ama bunun dışındaki dönemlerde sola karşı her türlü baskı ve terörün uygulayıcısı olarak “diktatörlük” şeklinde varsa, temel politikanın, orta ve uzun dönemli politik çizginin, birinci duruma göre değil, ikinci duruma göre belirlenmesi gerektiği çok açıktır. Oligarşik yönetimin, seçim dönemlerinin dışında kalan tüm zamanlardaki baskı ve terör politikasına karşı ve bu zamanlarda kitlelere ulaşma ve propaganda yapma olanaklarına göre politik çizgi belirlemek ve buna uygun örgütlenmeye gitmek gerektiği çok daha mantıklıdır.

Bu durumda, Lenin’in şu belirlemesi kesinleştiğinde tutulmak zorundadır:

“Her mücadele biçimi, kendine uygun bir tekniği ve uygun mekanizmayı gerektirir. Nesnel koşullara göre parlamenter mücadele başlı başına mücadele şekli haline geldiği zaman Partide kaçınılmaz olarak parlamenter mücadele mekanizmasının karakteristik çizgileri daha güçlü biçimde ortaya çıkar. Buna karşılık nesnel koşullar yığınların mücadelesini kitlesel siyasal grevler ve ayaklanma-

lar şeklinde ortaya çıktığında proletaryanın partisi, bu mücadele biçimlerine ‘hizmet edecek’ bir ‘mekanizmaya’ sahip olmalıdır. Söylemeye gerek yok ki, bu, parlamenter mekanizmalardan farklı olarak biçimlendirilmiş özel bir ‘mekanizma’ olacaktır...

Öte yandan, sadece proletarya değil, her sınıfın politik bakımdan yönetici öncülerinin bileşimi, hem bu sınıfın durumuna, hem de mücadelenin temel biçimine bağlıdır.”²

Evet, “söylemeye gerek yok ki”, oligarşik yönetimin, seçim dönemleri dışında kalan zamanlardaki baskı ve terörüne uygun olarak yapılan örgütlenme, “parlamenter mekanizmalardan farklı olarak biçimlendirilmiş özel bir mekanizma olacaktır”. Ve bu mekanizma diğerine uymaz.

İşte legalizmin ortaya çıktığı yer burasıdır.

Legalizm, mevcut yönetimin seçim dönemleri dışında kalan zamanlardaki niteliğine göre değil, seçim dönemlerindeki görüntüsel “demokratik” tutumuna göre örgütlenmeyi esas alan ve bu örgütlenmeyi her dönemde vareden bir anlayışı ifade eder. Böyle olunca da, legalizmin örgütlenmesi, dört ya da beş yılda bir yapılan ve tümüyle birkaç aylık zamanı kapsayan bir faaliyetten öte bir anlama sahip değildir. Bunun dışında kalan zamanlarda oligarşik yönetimin baskı ve terörü karşısında sessiz ve hareketsiz kalmak bu çizginin ayrılmaz bir parçasıdır.

Legalizmin en tipik özelliği olan bu durum, yani seçim dönemleri dışında kalan zamanlarda oligarşik yönetimin baskı ve terör uygulamaları karşısında sessiz ve hareketsiz kalışı, aynı zamanda oligarşik yönetimin baskı ve terörünün **hedefi olmama** çabasıyla belirlenir.

Bu yönüyle legalizm, oligarşik yönetimin baskı ve terörünün yönü ve amaçlarıyla şekillenen bir özelliğe sahiptir. Bir başka deyişle, legalizm, oligarşik yönetimin illegal faaliyetlere yönelik sistemli baskı ve terörünün bir ürünüdür. Bu nedenle, oligarşinin illegal faaliyetlere yönelik baskı ve teröründeki artış, legalizmin güçlendirilmesine hizmet eder. Bu, aynı zamanda oligarşik yönetimin siyasal zorunun, kitle pasifikasyonunu sağla-

² Lenin, *The Crisis of Menshevism*, Proletary, No. 9, 7 Aralık 1906, Collected Works, cilt: 11, s. 354

mak amacıyla kadro pasifikasyonuna ağırlık vermesi demektir. Böylece, illegal faaliyetlere yönelik olarak yürütülen imha operasyonlarının şiddeti arttıkça, legalizme kayış daha da yoğunlaşır.

Bu somutluğu ile legalizm, illegal devrimci mücadeleden bir kaçıştır, illegal devrimci mücadelenin tasfiyesi ile özdeşdir. Bu yüzden legalizm için bütün sorun, bu kaçış ve tasfiyenin gerçek nedenlerinin gizlenmesi, çarpıtılması ve başkalaştırılmasında toplar. Legalizm, oligarşinin kadro pasifikasyonuna yönelik şiddet ve terörünün yaratmış olduğu yığınlaşım, kaçışın ve buna bağlı olarak illegal devrimci faaliyetlerin tasfiyesinin haklı gösterilmesi olarak da tanımlanabilir. Bu tanımlama, diğer yandan illegal devrimci faaliyetlerin “yararsız” ve “boş bir çaba” olarak gösterilmesiyle birlikte yapılır. Illegal devrimci faaliyete yönelik olarak oligarşinin yürüttüğü şiddet ve terör örnekleri (örgüt operasyonlarında kadroların imha edilmesi, işkenceler vb.), illegalitenin “insan hayatlarını yok eden” bir örgütsel faaliyet biçimi olarak gösterilmesi için kullanılır.

“Tabuları kırmak”, “geçmişini aşmak” adı altında oligarşik yönetimin devrimci mücadeleye yönelik baskı ve terör politikalarının nedenini illegal ve silahlı devrimci mücadelenin varoluşuna dayandırmaya özen gösteren legalizm, bu yönüyle, **oligarşik yönetimin siyasal zorunun meşrulaştırılması işlevini de üstlenir**. Kendilerini ÖD Partisi içinde toplatmış bulunan eski DY’lilerin bugün açık biçimde ifade ettikleri gibi, oligarşinin siyasal zoru, üretim ilişkilerinin nesnel koşullarının bir ürünü olmayıp, solun “şiddet kültürünün” bir sonucu gibi gösterilir.

İşte 4-5 yılda bir yapılan seçim dönemlerinde varolduğu iddia edilen 1-2 aylık görüntüsel “demokratik” olanaklar, diğer zamanlarda illegal devrimci mücadeleye karşı oligarşinin baskı ve terörüne bağlı olarak yürütülen çarpıtma ve karalamalarla elde edilmiş bir “demokratik olanak” durumundadır.

“Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek

için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika’ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alışverişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”³

Che’nin çok açık biçimde ifade ettiği gibi, seçim dönemlerinde varolduğu iddia edilen propaganda olanaklarından yararlanabilmek için “tehlikeli işlerle bir alışverişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır”. İşte legalizm, bu ispatın politik ifadesi olarak ortaya çıkar.

Legalizmin bu gerçekliği kavranılmadığı sürece, onun kendisini haklı ve mazur göstermek amacıyla söylediği sözlerin gerçek niteliğini anlamak da olanaksızdır. Onlar, oligarşik yönetime yaptıkları hizmetin karşılığında bazı olanaklara sahip kılırlar.⁴ Ancak unutulmaması gereken nokta, bu hizmetin karşılığında birşeyler alınabilmesi için, öncelikle böyle bir hizmet talebinin bulunması gerektiğidir. Yani oligarşik yönetim açısından illegal devrimci mücadelenin varlığı nedenli büyük bir tehdit ise, buna karşı verilen hizmetin “ödül”ü de o denli büyük olacaktır. Tehdit ortadan kalktığı oranda hizmetin değeri düşecek ve giderek işlevsizleşecek

³ Che Guevara, *Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*, *Verde Olive*, Ekim 1968.

⁴ Ülkemizde illegal devrimci faaliyetin tasfiye edilmesi karşılığında yeterli “ödül” alamadıklarını düşünenler de vardır.

“Şimdi pek çok insan hâlâ kendisini bir takip ve tehdit altında hissediyor. Bu yüzden hayata ve herşeye biraz eğreti, ucundan kenarından tutunuyor. Siyasal açıdan zaten çoğu yasaklı konumda. Olmayanların da doğrudan politik hayata katılabilenleri çok az. İş hayatında başarılı sonuçlar almış olanlar hiç de az değil. Ancak bu ‘tehdit’ yüzünden gerçek siyasal inançlarıyla, gerçek hayatları arasında bir çelişki yaşıyorlar.” (Oğuzhan Müftüoğlu, *Geçmişini Aşabilmek*, s. 216) (abç)

Burada hesaba katılmayan tek şey, bu hizmet ve “ödül” ilişkisinde belirleyici olanın sahip-üşak ilişkisi olduğudur. Bir uşağın sahibine verdiği hizmetin niteliği ve büyüklüğü ne olursa olsun, her zaman aldığı ödül bir kırıntıdan ibarettir. Bu ilişkide, “ödül” alıcısı uşağın hizmetinin karşılığında aldığı “ödül”ü yeterli görmemesi ve “ödül” miktarının artırılmasını talep etmesi bu sahip-üşak ilişkisini değiştirmez.

tir. Bir başka deyişle, legalizmin değeri, arz-talep yasasına göre belirlenir. Oligarşik yönetimin varoluşunu ortadan kaldırmaya yönelik devrimci mücadelenin boyutları legalizmden talep edilen hizmetin “ödül”ünü belirler.

Bu öylesine bir gerçekliktir ki, Şubat 2001 krizi sonrasında “eski solcu”, yeni “globalizm” yandaşı pek çok gazetecinin işine son verilmesi olayında da görüldüğü gibi, hizmetlerine ihtiyaç duyulmadığı bir dönemde, tüm hizmetkarlara kolayca yol verilebilmektedir. Bugün Doğan medya grubunun 12 Eylül sonrası “bedii iftihar” Ahmet Altan’a yönelik olarak başlattığı kampanya, “sol” legalistlerin sonunu daha açık göstermektedir.⁵

Marksist-Leninist dilden ifade edersek, legalizm, sözcüğün tam anlamıyla **illegal** devrimci faaliyetin tasfiye edilmesi demektir. Diğer bir ifadeyle legalizm, illegal devrimci örgütlerin mevcut düzenin koyduğu **yasal sınırlar** içinde **açığa çıkması** ve faaliyet yürütmesi demektir. Bu nedenle, legalizm, sadece oligarşik yönetimin yasallığının kabul edilmesi olmayıp, aynı zamanda illegal devrimci kadroların deşifre edilmesi, oligarşik yönetim tarafından bilinebilir ve bulunabilir hale getirilmesi demektir. Bu yönüyle legalizm, illegalitenin yanında gizliliğin de ortadan kaldırılmasıdır. Bu niteliğiyle legalizm, oligarşik yönetimin onbinlerce polis, asker ve istihbarat ajanı ile yıllarca uğraşmak zorunda kaldığı ve kalacağı illegal kadroların tasfiyesini sağlayarak önemli bir görevi yerine getirir. Yine de hizmetleri, sadece kendi-

⁵ Ahmet Altan 12 Eylül romancılarının en ünlüsü ve “politik” olanıdır. Yazdığı “romanlar”la 12 Eylül sonrasıdaki kuşağın depolitizasyonunda ve üretmeden tüketen bir kitle olmasında azımsanmayacak bir yere sahiptir. Ancak Ahmet Altan’ın asıl hizmeti, 1990’ların ilk başlarında Star televizyonunda yaptığı “Kırmızı Koltuk” programında ve gazete yazılarında “romanlar”ından elde ettiği “popülatesini” kullanarak ortaya sürdüğü sol karşıtı düşüncelerdir. Bugün artık Ahmet Altan’ın hizmetlerine “gerek” görülmemektedir. Bu nedenle Doğan medya grubunun “yükselen değer”i Fatih Altaylı imzalı bir haberle “start” verilmiştir. 23 Eylül tarihli *Hürriyet* gazetesinde Ahmet Altan’ın “en son romanı”nın çalını olduğu sürmanşetten verilmiştir. Bu haberden bir hafta sonra *Hürriyet*’in küçük kardeşi *Gözcü*, “Bu adam Türk düşmanı” sözleriyle sekiz sütuna manşet atmıştır. Gerek Şubat 2001 krizi sonrasında gazetelerden atılan “eski solcu”ların başına gelenler, gerekse Ahmet Altan’ın bugün karşı karşıya kaldığı “muamele” legalistler için, özellikle de ÖD Partisi içinde toplaşmış bulunan eski DY’liler için önemli bir uyarıdır.

lerinin elinde bulundurdukları ya da bilgileri dahilindeki illegal faaliyetlerin tasfiyesi ile sınırlı değildir. Yürüttükleri ideolojik ve politik çarpıtmalar ve söylemlerle, aynı zamanda **illegal faaliyetin gerekliliği** düşüncesini de tahrip ederler. Bu tahribat, bir yandan devrimci mücadelenin gelişimini engellerken, diğer yandan oligarşik yönetimin siyasal zorunu tarihsel olarak **meşrulaştırır**. Böylece, oligarşik yönetime karşı yürütülen devrimci mücadele, meşru bir yönetime karşı yürütülen “gayr-ı meşru” bir mücadeleye dönüştürülür.

Oligarşinin **illegal örgütlere yönelik** polis operasyonları ve bunu takip eden işkencelerle desteklenen legalizm, mevcut düzenin devrimci tarzda değiştirilmesi gerektiği bilincine ulaşan her kişi için tek faaliyet alanı olarak ortalıkta görünür. Bundan sonrası, herkesin şu ya da bu biçimde ve ölçüde “politika yaptığı”, ama aynı zamanda “yaşamın dayanılmaz nimetlerinden yararlandığı” yeni ve çağdaş bir “solculuk”tur.

İşte bu yeni ve çağdaş “solcular”, oligarşik yönetimin illegal devrimci örgütleri “ezdiği” ve “yokettiği” bir zemin üzerinde faaliyet yürütürler. Bu faaliyetlerinin en temel halkası ise seçimlerdir.

Şüphesiz emperyalizme bağımlı ve geribıraktırılmış ülkelerde legalizm, legalleşme, legal parti kurma, düzenin yasallığı çerçevesinde seçimlere katılma yeni bir olgu değildir. Modern revizyonizm, 1960’lardan 1990’lara kadar, bu legalizmin tipik temsilcileri olarak solda yer almıştır. Sözde modern revizyonizme karşı olduğunu ilan eden, özde ise aynı görüşleri paylaşan oportünistler de, benzer biçimde, ancak dönemsel olarak (“taktik” olarak) aynı çizgiyi izlemişlerdir.

Gerek ülkemizde, gerekse dünya devrimci hareketinde 1980’lere kadar modern revizyonizme ve oportünizme karşı yürütülen ideolojik mücadele, bu kesimlerin soldaki etkisini büyük ölçüde kırmıştır. Modern revizyonizm 1980 sonlarında ve resmen 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı ile maddi ve politik dayanağını yitirerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ancak ideolojik-politik görüşleri değişik kesimler tarafından savunulmaya ve sürdürülmeye çalışılmıştır. Ülkemiz solunda adını T“K”P olarak değiştiren SİP gibi modern revizyonizmin izleyicileri ortaya çıkabilmiştir. Bunlar, Amerikan emperyalizminin 1980 sonrasında yoğunlaştığı neo-

liberalizm propagandası ve “demokrasi projesi” ile küçük-burjuva “solcu” aydınlarının satın alınmasıyla yarattığı depolitizasyon ve ideolojizleşme ortamında modern revizyonizmin dünüyle tüm bağlantılarını kolayca gizleyebilmişlerdir. Dolayısıyla modern revizyonizme karşı yürütülmüş olan ideolojik mücadelede de etkisizleştirilmiştir.

Ülkemizde 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte yürütülen kitlesel terör uygulamalarıyla yaratılan yılgınlık ve devrimci mücadeleden kaçışla belirlenen depolitizasyon ve ideolojizleşme sürecinin yaratmış olduğu “sivil toplumculuk”, “globalizm yandaşlığı”, “çağdaş solculuk” söylemleri de modern revizyonizmin kendisini gizlemesi için uygun bir ortam yaratmıştır. Dünün revizyonistleri ile oportünistleri, böylesine bir askeri terörle yaratılmış olan uygun bir zeminde “barış ve kardeşlik” havası içinde legalizmin tek sol politik çizgi haline getirilmesi için işbirliği yapmışlardır. Bugün ülkemizde legalizmin baş savunucularının, dünün revizyonistleri ve oportünistleri olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Legalizm revizyonizmdir, oportünizmdir.

Revizyonizmdir, çünkü Marksizm-Leninizmin her dönemde ve her yerde geçerli olan saptamalarını ve ilkelerini tahrif eder. Marksist-Leninist ustaların yapıtlarından işlerine gelen yerleri alıp, zaman ve mekan kavramlarını dikkate almaksızın, bunları somut koşullarda kendi politik tutumlarına dayanak olarak kullanırlar. Bu nedenle, Marksizm-Leninizmi tahrif ederler, revize ederler.

Oportünisttirler, çünkü Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini açıkça reddettiklerini söylemeksizin, “koşulların değişik” olduğunu söyleyerek, bu tezlerin geçersiz olduğunu ileri sürerler. Solun (eski dönemlerde “devrimcilerin” denilirdi) her türlü olanaktan yararlanması gerektiğini ileri sürerek, fırsatçılığı bir politik anlayış haline getirirler. Örneğin, “normal zamanlarda” “medya”da yer alamadıklarını, ama seçim dönemlerinde, “yasal zorunluluk” nedeniyle, televizyonlarda propaganda olanağına sahip olduğunu söyleyerek, bu yolla “milyonlarca” insana ulaşabildiklerini ileri sürerler. Dört yılda bir beş dakika da olsa böyle bir “fırsatın” kaçınılmaması gerektiği düşüncesini oluştururlar. Ama öte yandan, “burjuva medyası”nın, televizyon yayınlarının insanları nasıl alıktırdığını, apolitikleştirdiğini sayfalar dolusu

yazılarla kanıtlamaya çalışırlar.

“Oportünizm bukalemun gibidir.

Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmamaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde *korkaklık*, *azimsizlik* ve *proletaryanın devrimci zaferine inanmamak* yatar...

Oportünizmde *ilke istikrarı* diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar.”⁶

Evet, bugün ülkemizde legalizmin en tipik temsilcileri olan oportünistler, ülkemizde devrimci mücadelenin içinde bulunduğu evreye uygun olarak yeni kılık kıyafetle ortaya çıkmışlardır. **Dün**, yaptıklarını ve ileri sürdükleri görüşlerini Marksizm-Leninizmin şu ya da bu belirlemesine dayandırmak zorunda kalırlarken, **bugün** böyle bir zorunluluk içinde değillerdir. Dolayısıyla dünden farklı olarak ideolojik-teorik bir söyleme sahip değillerdir. Günümüzde oportünizmin tüm söylemi apolitik ve “popülist” niteliktedir.⁷ Apolitik kitlelerin düşünce ve kavrayışına uygun bir söyleme sahip olan oportünistler, özellikle 12 Eylül döneminde oligarşinin terörüne maruz kalmış ve buna paralel olarak apolitikleşmiş kesimlere seslenirler. 1977-80 döneminde yürütülen devrimci faaliyetlerin tüm zaafalarını ve hatalarını öne çıkartan, bunları doğrudan devrimci mücadelenin niteliğine ve çizgisine bağlayan oportünistler, bu yolla kendilerinin “akıllandığını” göstermeye çalışırlar. Onların propagandalarının hedef kitlesi 12 Eylül askeri terörünün “mağ-

⁶ Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*.

⁷ ÖD Partisi'nin başkanı Ufuk Uras'ın 1996 yılında söylediği şu sözler apolitik ve popülist söylemin demagogik niteliğini sergilemektedir:

“Lider, İngilizce’de gütmek anlamında kullanılan bir sözcük. Bu partide ne güden ne güdülen var. ‘Lead’, aynı zamanda köpek tasma anlamına da geliyor. Bu partide ne sahip var, ne de o tasmayı takmaya aday insanlar. Kararların aşağıdan yukarıya alınabileceği bir yapılanma var.”

durları” olduğundan, onlara, başlarına gelenin **nedeninin** 1980 öncesindeki silahlı devrimci mücadele ve “keskin devrimcilik” olduğunu ileri sürerler. Bir başka deyişle, eğer devrimciler silaha sarılmasalardı “devlet” böylesine yaygın bir terör uygulamasına başvurmazdı düşüncesini yaygınlaştırırlar. “Yasal” (legal) silahlı mücadele olamayacağı için de, başlarına gelenin sorumluluğu illegaliteye bağlanır.

ÖD Partisi’nde, ondan ayrılarak alelacele kurulan, Akın Birdal’ın başına getirildiği SDP’de ve EMEP’te ifadesini bulan bu oportünist geçmişli legalizm için artık, 4-5 yılda bir yapılan seçimlerde ortaya çıkan “propaganda olanaklarından yararlanma” şeklinde bir gerekçe mevcut değildir. Onlar, artık “geceleri rahat uyumak isteyen” eski dönemin oportünistleridirler. Onlar, 12 Eylül sabahına kadar açıkta dolaşan, legal yayınlanan günlük ya da haftalık gazetelere sahip olan, ama askeri darbeye birlikte “arananlar” listesine dahil edilen DY’liler, KSD’liler, HK’lilerdir. Bugün T. Özal’ın verdiği akıl ve olanaklarla oluşturdukları yasal düzen partilerine sahiptirler. Tümünüyle legaldirler, tümünüyle seçimler yoluyla parlamentoya girmeyi ve bu yolla “sol” politikalarını uygulamayı düşündüğünü sananlardan oluşmaktadır. Onlarla **Marksist-Leninist çerçevede** tartışmak, düşüncelerinin ve yollarının yanlışlığını ortaya koymak olanaklı değildir. Yine de içlerinde Marksist-Leninist sözcükleri kullananlar mevcutsa da (EMEP gibi), bunların tüm gerekçeleri Lenin’in “*Sol’ Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı*” kitabında yazdıklarıyla sınırlıdır. 1980 sonrası kuşağın ideolojiszleştirilmiş olması, her türden Marksist-Leninist değerlendirmeyi küçümsemeleri için uygun bir ortam yaratmıştır.

Legalizmin en büyük “başansı” ise, kendi yazınında ve ilişkilerinde devrim kavramını, mevcut düzenin devrimci tarzda değiştirilmesi anlayışını ortadan kaldırmasıdır. Mevcut düzenin olumsuzlukları, kötülükleri, adaletsizlikleri, yolsuzlukları, çürümüşlükleri vs. legalistler için birer propaganda konusu olmaya devam ederken, bunların aynı düzenin **kendi üst-yapısı aracılığıyla** değiştirilebileceği sanısı alabildiğine egemen hale getirilmiştir. Kapitalizmin bilimsel tahlilini ve eleştirisini *Kapital*’de ayrıntılarıyla ortaya koyan Marks’ın tarihi materyalizmi bir çırpıda yok sayılırken, kapitalizm koşullarında orta-

ya çıkan tüm olumsuzlukların nedeni olarak ortaya koyduğu üretim ilişkilerinin değiştirilmesi kavrayışı da bir yana itilmiştir.

Artık, legalizmin ideolojik etkisi altında bulunan kesimlerle Marksist-Leninist belirlemeleri ölçü olarak yapılacak bir tartışma olanaklı değildir. Onlar için Marksizm-Leninizm doğru ile yanlışın ayrılması için kullanılan bir ölçü, bir otorite, bilimsel belirleme değildir. Dolayısıyla onların söylemlerinin ve pratiklerinin Marksizm-Leninizmin belirlemeleriyle ne denli ters olduğunun ortaya konulması bir şey ifade etmemektedir. Onlar, bu nedenden dolayı, ne Marksisttirler, ne Leninisttirler. Bu nedenle, onlara yönelik ideolojik mücadele **Marksizm-Leninizm içi** bir ideolojik mücadele değildir.

Legalistlerle ya da legalizmin ideolojik etkisi altında bulunan kesimlerle, “bu örgütlenme anlayışıyla” ya da “böyle bir politik anlayışla” **devrim yapılması** olanaksızdır türünden bir tartışma ya da eleştiri anlamsızdır, değersizdir. Onların gerçek niteliklerinin sergilenmesi ve etkisi altında tuttukları kesimler üzerindeki ideolojik egemenliklerinin kırılmasının yolu, her şeyin, her kavramın ve kavrayışın maddi temellerini ilk baştan başlayarak sistemli olarak ortaya koymaktan geçmektedir. Aksi halde, söylenecek her söz, yapılacak her değerlendirme ve eleştiri, havanda su dövmekten öteye geçmeyecektir.

Şüphesiz, hâlâ legalizmin peşine takılarak devrimsiz, yani kansız ve barışçıl yollarla kapitalizmin yıkılarak yerine sosyalizmin kurulabileceğine inananlar mevcuttur. Bu inanç sahipleri, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığından yola çıkarak “stalinist” olmayan bir sosyalizmin hayalini (ütopya) kurmanın olanaklı olduğunu söyleyeceklerdir. Hatta “globalleşme” propagandalarının yarattığı “iyimserlikle”, mevcut düzenin kendi üstyapı kurumları aracılığıyla değiştirilebileceğini de iddia edebileceklerdir. 1980’lerde Gorbacov’un emperyalist ülkelerdeki askeri mallar üreten fabrikaların “insanlar için” tüketim malları üreten fabrikalara dönüştürülebileceği ve bunun için Sovyetler Birliği’nin geniş bir pazar oluşturmaya hazır olduğunu söylediği günlerin havası içinde, emperyalizmin eski saldırganlığının kalmadığını da ileri sürebileceklerdir. (Elbette W. Bush’la birlikte Amerikan emperyalizminin pervasız askeri güç kullanmaya başlaması bu “argümanları” bugün için geçersiz hale getirmiş-

tır.) Böylece “globalleşen” dünyada “barışçıl bir devrim” olabileceği gibi, “globalleşme”nin doğal evrimi sonucu sosyalizmin ortaya çıkabileceği sanılarına da sahiptirler. (Ve yine elbette W. Bush bu “gelişmelerin” önünü kesen “kötü” bir adamdır!) Yeterki sol, silaha sarılıp “karşı tarafı” zor kullanmak zorunda bırakmasın!

Emperyalizmin ve oligarşinin zorunun kaynağını sol düşüncelerde, Marksizm-Leninizmde arayan ve bulan bu anlayış sahipleri için Lenin ve sonrası (özellikle Stalin) “eleştirilmeli” ve “yadsınmalıdır”. Doğal olarak Lenin ve Stalin’in dayandıkları Marks ve Engels’in teorik tahlilleri ve belirlemeleri de aynı eleştiri ve yadsınmadan nasiplerini almak durumundadırlar. Geriye ise “genç Marks” ve bu döneme ilişkin yazılar kalmaktadır. Bunların da ağırlıklı olarak felsefe, hukuk ve kültür alanlarına ilişkin yazılar ve yapıtlar olduğu gözönüne alındığında, bu alanlarda bilgi ve düşünce sahibi olmak “solcu” olmak için yeterli olmaktadır. Bu kesimlerde görülen **entelektüelliğin** nedeni de bu düşünce eğrisidir.

Tüm bunların yanında legalizmin görünüşel etkinliği karşısında gözleri kamaşanlar da mevcuttur. 12 Eylül’ün üzerinden yirmi yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen devrimci mücadelenin gelişmemesi, eski kitleliliğinin hayalini bile kuramaz halde bulunması ve en nihayet “tek umut” olarak desteklenen PKK hareketinin yenilgisi ve tasfiyesi legalizme kayışın bir diğer nedeni olmuştur.

Dağlarda gerilla dolaştırmanın, gerilla hayalleri çekmenin ve gerilla fotoğrafları yayınlamanın “prim” yaptığı günler geride kalmıştır. “Örgütsel düzeyin geriliği, kadrosal birikimin aşırı zayıflığı, ciddi bir yeraltı hiyerarşisine sahip olmamak ve çoğunlukla İstanbul’a sıkışmışlıkla karakterize olan, daha çok bir dergi çevresi gerçekliği içinde bulunan ve de kendi güçleriyle bağımsız bir kitle eylemi örgütlemeyi başaramayan bu zayıf, fakat eldeki güçleriyle kesintisiz politik faaliyette ısrar eden dergi çevreleri” oluşmuştur.⁸ Bunlar, kendi sözleriyle ifade edersek, “Örgütsel düzeyi daralmış, sınırlı sayıda kadroyla faaliyetini sürdüren dört-beş devrimci yapılanmada olası tasfiyecilik sadece ÖDP ve EMEP hattında değil, bütünüyle tasfiye olma zemininde”⁹ bulunmaktadır. Bu durum, kaçınılmaz olarak bu kesimleri “yeni arayış-

lara” yöneltmiştir. İdeolojik-politik çizgilerindeki sapmalar ve tutarsızlıklar, bu arayışı, legalizme daha fazla yönelme şeklinde ortaya çıkarmıştır. *Yaşamda Atılım*’ın açık biçimde ifade ettiği “bütünüyle tasfiye olma zemininden kurtulabilmek için “ÖDP ve EMEP hattında” tutunmaya çalışmak, bu yönelimin bugünkü politikası haline gelmiştir. Doğal olarak, “ÖDP ve EMEP hattında” tutunabilmek için dün söyledikleri ile bugün yaptıkları arasında bir “uyum” bulmak durumundadırlar. Bu “uyum”, seçim sath-ı mailine girildiğinde, “yeniden kitleleşebilmek” amacıyla “seçim olanaklarından yararlanmak” şeklindeki eski söylemde ortaya çıkabilmektedir. Daha “marksist” deyişle, “legal olanaklardan yararlanmak” tekerlemesi yeniden gündeme gelmektedir.

Artık eski günlerin dağdaki gerillası ya da gerilla fotoğrafları “sempatizanlar” “diri” tutmaya yetmemektedir. 1 Mayıs’ta yapılan dünkü “gövde gösterileri” ve “en sol” tavrılar, erimeyi (bütünüyle tasfiyeye giden bir erime), “kan kaybını” durduramamaktadır. Ama öte yandan “yeni” görüntüler ve eylemler yapılabilmesi için gerekli “güç ve olanak” da mevcut değildir. Doğal olarak erken seçim, her 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi, yeniden kitlelere ulaşmak ve kitleleşmek için yeni bir “umut” haline gelmiştir. Ve her zaman olduğu gibi, böyle dönemde “taktik”, “seçimlere katılmak” şeklinde olmaktadır.

Bugünkü adıyla *Yeni Atılım* bu “taktiğin” klasik bir versiyonunu sergilemektedir. ESP (Ezilenlerin Sosyalist Platformu) adıyla “bağımsız adaylar” gösteren bu dergi çevresi bu klasiği şöyle dile getirmektedir:

“Her taktik plan pratikte karşılığını bulduğu oranda politik bir anlam ifade eder. Ve her taktik, uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına hizmet ettiği, onu hedefe bir adım daha yaklaştırdığı ölçüde başarılı sayılır.

Marksist leninist komünistler bağımsız adaylarla seçimlere katılacak:

Birincisi; komünistlerin rejim, düzen ve ezilenlerin kurtuluşuna dair güncel ya da programatik düşünce ve çözüm önerilerini en geniş yığınlarla ulaştırmayı; ikincisi; örgütlülük düzeyini yükseltmeyi amaçlıyorlar.”¹⁰

⁸ *Sınıf Pusulası*, Mart-Nisan 1999, Sayı: 1, s. 21.

⁹ *Yaşamda Atılım*, Gündem, Sayı: 30, 10 Şubat 2001.

Kendi deyişleriyle, “bu çevre üç dönemdir bağımsız milletvekili adayları çıkartıyor”. Eğer yukarıda söylendiği gibi bu “taktik” “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına hizmet” etmişse, yani “komünistlerin” “düşüce ve çözüm önerilerini en geniş yığınlara ulaştırmaya ve örgütlülük düzeyini yükseltmeye” yaramışsa, “üç dönemdir” bu “taktiği” uyguladıkları halde, neden “daha çok bir dergi çevresi gerçekliği içinde bulunan ve de kendi güçleriyle bağımsız bir kitle eylemi örgütlemeyi başaramayan” bir duruma gelmişler ve tasfiye süreciyle karşı karşıya kalmışlardır sorusunun yanıtı yoktur, ancak “umut” ve “taktik” varlığını sürdürmektedir.

“Üç dönem bağımsız milletvekili adayları çıkartan” “bu çevre”nin, en basit hesaplamayla on yıldır uyguladığı varsayılabilir bu “taktik”ten pek birşey elde edememiş olmasına rağmen, aynı “taktik”te ısrarlı olmasının tek anlamı, “taktik” adı verilen şeyin sürekli ve kalıcı bir çizgi olduğudur. Ortada, “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçları”nda bir kayma olduğu kesindir. Sanmaktadırlar ki, açık kitle toplantıları yaparak, burarlarda “ajit-prop”¹¹ faaliyetler yürüterek kitleyi örgütleyebilirlerse “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına” uygun “diğer taktik”e geçebileceklerdir. Onlar için tek sorun, “örgütlülük düzeyini” yükseltmektir. Gerisi “uygulayana” bırakılabilir kadar kolaydır!

Oysa olaylar ve süreçler çok açık ve nettir. Oligarşinin seçim dönemlerinde sergilediği görüntüsel demokratiklik ve yasal boşluk nedeniyle 4-5 yılda bir ortaya çıkan bir kaç aylık bir olanaktır sözkonusu olan. Bunun dışında kalan tüm zamanlarda, kendi deyişleriyle, “faşist MGK diktatörlüğü” mevcuttur. Bu ise, yasadışı, gizliliği zorunlu kılan gerçekliktir. Yasadışı (illegal) ve gizli bir örgütlenmenin, seçim dönemlerinde birkaç “önemli” adamı dışında tümüyle seferber olması ise, yasadışılığın ve gizliliğin sadece lafta olduğunu gösterir. Seçim dönemlerinde “nispi demokratik hak ve özgürlüklerden” yararlanma uğruna yapılanlar, sürekli ve kalıcı bir illegal ve gizli faaliyeti altından kalkılamayacak sonuçlarla yüzyüze bırakır. Bu nedenden dolayı, sadece seçim dönemlerinde bile olsa legalize olanlar, diğer zaman-

larda ya bu legalize olmanın bedelini ödemek ya da illegalmiş gibi görünerek legal çalışmak durumunda kalırlar. Böylece mücadele biçiminin kendisi değil, yürütülüş tarzı herşeyin önüne geçer. Barışçıl mücadele biçimlerinin temel alınmadığı ne denli söylenirse söylenir, legalizm kaçınılmaz olarak legal araçları ve bu araçlarla yapılabilecek mücadeleyi (“barışçıl”) temel haline getirecektir.

Bu devrikleme bir kez gerçekleşikten sonra, herşey, ideoloji, politika, ilkeler buna göre yeni baştan biçimlenir. *Yeni Atılım*’ın *Ezilenlerin Sosyalist Platformu* olayında olduğu gibi, ideolojik ve politik olarak hiçbir ortak noktaları olmadığını ilan ettikleri ve hatta anti-komünist olarak gördükleri kesimlerle bile ilişki kurmak, ittifak yolları aramak “olağan” hale gelmektedir.

“Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), coğrafyamızdaki ilerici, devrimci güçlerin protestoculuktan mülül müzmin muhalif bir çizgide değil, ama belirlenmiş bir amaca ulaşmak ve kazanmak için birleşik mücadele verilmesinin politik yakınlığını hissetten ve her defasında birleştirici rol üstlenen bir siyasi çizgiden beslenmektedir. Bu politik görev ve sorumluluk bilinciyle harekete geçen ESP, gündemde henüz ilerici, devrimci güçlerin ittifakı söz konusu değilken bazı devrimci çevrelerin yanı sıra HADEP, EMEP, ÖDP ve TKP ile görüşmelere başladı.

ESP, DEHAP çatısı altında (DEHAP, HADEP, EMEP, SDP’nin bileşeni olduğu) Emek, Barış ve Demokrasi Bloku’nun oluşmasının ardından bütün eksikliklerine rağmen, özgürlük mücadelesini güçlendireceği görüşüyle ve ittifakı politik düzlemde daha kararlı kılmak için bu güçbirliğinin bileşeni olmaya çalıştı...

Bu görüşmelerde özellikle HADEP’in meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde olduğu açığa çıktı.”¹²

Görüldüğü gibi, “marksist leninist komünistler” “özgürlük mücadelesini güçlendireceği görüşüyle” ittifak arayışlarına girmiş-

¹⁰ *Yeni Atılım*, Başyazı, Sayı: 1, 28 Eylül 2002.

¹¹ Bu deyim kendilerine aittir. Bkz. *Yeni Atılım*, Başyazı, Sayı: 1, 28 Eylül 2002.

¹² *Yeni Atılım*, ESP’den açıklama, İttifak ve gerçekler, Sayı: 1, 28 Eylül 2002.

tir. (Bilindiği gibi sol söylemde “özgürlük mücadelesi” deyişi ile Kürt ulusal hareketi kastedilir.) Ama ne yazık ki, bu görüşmelerde “özellikle HADEP’in meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde olduğu açığa” çıkmıştır! İşte legalizm ve buna yamanmaya çalışmanın traji-komik ifadeleri bunlar olmaktadır.¹³

“Seçimlere katılma” ya da “legal olanaklardan yararlanma” söylemi ile gizlenen bu tür legalizmin de işe yaramayacağını 1999 genel seçimleri bile çok açık göstermiştir.

Bugün HADEP’le “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku” kurarak DEHAP adıyla seçimlere katılacak olan EMEP’in Nisan 1999 seçimlerinde aldığı oy 51.756 olmuştur (binde 17). Aynı seçimde İP’in aldığı oy 57.607 (binde 18) olurken, SİP (nam-ı maruf yeni T“K” P) 37.680 (binde 12) oy almıştır. O çok özenilen, ulaşılmaya çalışılan ÖD Partisi’nin aldığı oy ise 248.553’tür (binde 80). Bugün ittifak gerçekleşmediği için İstanbul’da bağımsız adayla seçime girmek zorunda kalan *Yeni Atılım* çevresinin 1999 seçimlerinde “desteklediği” HADEP’in aldığı oy 1.482.196 (%4,75) olmuştur.

Tüm bunlar, “legal olanaklardan yararlanma” adı altında ileri sürülen seçime katılma “taktiğinin”, hiç de kiteselleşmeye hizmet etmediğini göstermektedir. Diğer bir deyişle, seçim dönemlerinde ortaya atılan “taktikler”, ileri sürülen tüm “argümanlara” rağmen, legalizmin türevleri durumundadır. Legalizm ise, kendisini ÖD Partisi’nde simgeleyen anti-marksist bir siyasal çizgiden baş-

ka birşey değildir. Bu nedenle, bu anti-marksist çizginin eleştirisi ve buna karşı takınılacak tutum Marksizm-Leninizmin içinde değil, dışında bir konudur. ÖD Partisi’nin Murat Karayalçın’la geliştirdiği ilişki, Sema Pişkinsüt transferiyle aldığı 1,2 trilyon lira ve HADEP’le yürüttüğü ittifak görüşmelerinde gösterdiği “performans”, legalizmin solla, Marksizm-Leninizmle ortak hiçbir noktasının kalmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Bu kesimlerin AB konusunda “geliştirdikleri politika”nın işbirlikçi niteliği de ortadadır. (Bkz. *Kurtuluş Cephesi*, AB’ci “Sol”: İşbirlikçiliğin Yeni Adayları, Sayı: 68, Temmuz-Ağustos 2002)

Oligarşik yönetimin legalistlere sağladığı olanaklarla gözleri kamaşanlar karşı karşıya kaldıkları ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarını, daha fazla legalize olarak çözebilecek durumda değillerdir. Devrimci mücadelenin bugünkü sorunu, seçim sath-ı mailinde ortaya çıkan “legal olanaklardan yararlanmak” değil, legalizm ile arasındaki sınır çizgisini belirgin bir biçimde çizmektir. Legalizmle arasına kesin ve belirgin bir çizgi çizememiş bir sol örgütlenme, kaçınılmaz olarak legalizmin tasfiyeciliği ile biçimlenmek durumunda olacaktır.

“Tasfiyeciliğin özü, ‘yeraltı’nın reddedilmesi, tasfiyesi, onun yerine her ne pahasına olursa olsun, yasal olarak çalışan, biçimden yoksun bir örgüt konmasıdır. Bu nedenledir ki, partinin reddettiği şey yasal çalışma, ya da yasal çalışma gereği üzerinde ısrar değildir. Parti, eski partinin adına parti denemeyecek, biçimden yoksun ‘açık’ bir şeyle değiştirilmesini kınamaktadır.”¹⁴

Tasfiyecilik, Marksist-Leninist dilde ifade edersek, devrimin en temel unsurlarından birisi olan devrimci örgütün devrimci görevlerini yerine getiremeyecek, belirsiz, amorf ve açık bir yapıya dönüştürülmesidir. Dün olduğu gibi bugün de seçim dönemlerinde ortaya çıkan legalleşme eğilimleri ve buna bağlı “taktikler”, tüm iddiaların tersine, tasfiyeciliğin ve mevcut düzenin meşrulaştırılmasından başka bir değere sahip değildir.

¹³ *Yeni Atılım* çevresinin bu ittifak görüşmeleri HADEP’in “meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde” olması nedeniyle bitmemiştir. Aynı açıklamada EMEP tarafından “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku”nda yer almaya çağrıldıklarını, bunun üzerine kendilerinin “**somut olarak** da iki kişinin listelerin ilk sıralarında gösterilmesini önerdikleri”ni, ancak “Makul ve mütevazı bu öneriye ittifakın yanıtı ‘Üç ilde en alt sıralarda yer açabiliyoruz’ biçiminde olduğu”nu söylemektedirler. Doğal olarak “sunulan gayri ciddi öneriyi kabul etmeyeceklerini” bildirerek ittifak dışında kalmışlardır. Görüldüğü gibi anlaşmazlık “somut olarak iki kişinin listelerin ilk sırasında gösterilmesi” noktasında ortaya çıkmıştır. (“Somut olarak”la kastedilen DEHAP’ın milletvekili çıkartabileceği varsayılan illerdir.) İşte “Marksist leninist komünistler” böylesi bir ittifak görüşmelerinin sonuçsuz kalması yüzünden, meclise girme şanslarını da yitirmiş oldular! Her ne kadar onlar HADEP gibi “meclise girmeyi temel alan” bir çaba ve ilişkiler sistemi bulunmuşlarsa da, sonuç bu olmuştur. Ne yazık!

¹⁴ Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, s. 250.

Seçimler ve Devrimciler

Bilindiği ve görüldüğü gibi, seçim ortamına girildiğinde, legalistler, oportünistler, revizyonistler, pragmatistler, liberal solcular, eklektik teori sahipleri, hangi sıfatları hak ediyorlarsa o sıfatlara sahip sol örgütlenmelerde hummalı bir faaliyet başlar. Hemen hepsi, seçim ortamından ve seçimlerden nasıl yararlanabilecekleri üzerine teoriler yaparlar, ittifak projeleri oluştururlar, ittifak görüşmeleri başlatırlar ve yer yer ittifak pazarlıklarına girerler.

Kimileri “burjuva partilere oy yok” sloganıyla, kimileri “oylarımız bağımsız sosyalist adaylara” sloganıyla ortaya çıkarken, kimileri de “sürüden ayrılma zamanı” diyerek “koynulara” çağrılar yayınlarlar.

Daha teorik, daha “marksistçe” konuşanlar ise, parlamenterizmin niteliği, burjuva seçimlerinin aldatmacası üzerine genel doğruları ortaya koyarken, soldaki “seçim taktikleri”nin ince ve ayrıntılı bir tahliline girerler.

22 Temmuz seçimleri bu genel tablodan çok fazla farklılaşmamakla birlikte, diğer seçimlerden temel farklılığı, solun seçimlere katılma yönünde önsel bir tutum içinde oluşudur. Bu nedenle “üçüncü cephe”cilerden “bağımsız sosyalist adaylar”a kadar, her çeşit ve her türden seçim hazırlıkları sürüp gitmektedir. Eldeki tek gerçekçi “umut” ise, DTP’nin inayeti ve icazetiyle birkaç büyük kentte gösterilecek bir-iki “bağımsız sosyalist aday”ın seçimi kazanmasıdır.

Düneye kadar seçimlerin bir aldatmaca olduğunu, seçim aracılığıyla halkta yanlış ve sahte umutlar yaratıldığını, seçime katılan partilerin bir ve aynı olduğunu, dolayısıyla da

bunlardan hangisine oy verilirse verilsin sonucun değişmeyeceğini söyleyen sol, bugün ortalıkta bulunmamaktadır.

Artık eski tür revizyonistler de kalmadığından Lenin’in “*Sol Komünizm*” kitabına gönderme yaparak seçimlere katılmanın neden gerekli olduğunu kanıtlamaya çalışanlar da mevcut değildir. Seçimlerin boykot edilmesine yönelik çağrılar ise, neredeyse duyulmaz olmuştur.

Böylece solun işi kolaylaşmıştır. Eskisi gibi seçimlerin aldatmaca olduğuna ilişkin bitip-tükenmez tartışmalar sona ermiştir. Düzen partilerinin eleştirisine yönelik sol propagandistlerin sıkça karşılaştıkları, “herşey iyi güzel de, ama kime oy vereceğim” sorusu da artık kolayca yanıtlanabilir hale gelmiştir. Çarşaf gibi oy pusulasında her kesimden, her renkten, partili ve partisiz, bağımlı ve bağımsız her türlü aday yer aldığından, isteyen istediğini seçebileceği bir özgürlük ortamına çıkmıştır. Bu özgürlük ortamında sol propagandistler, kendi siyasetlerinin belirlediği “seçim taktiği” çerçevesinde şuna ya da buna oy verilmesini söyleyebileceklerdir.

İşler bu kadar kolaylaşmışken, yine de bazı zorluklar ortaya çıkmayacak değildir. Örneğin şeriatçılık tehlikesi, faşist-milliyetçilerin güçlenmesi vb. olgularının halk kitlelerinde yaratmış olduğu korkular ve bu korkularla belirlenmiş olan siyasal tutumlar gibi.

Tam işlerin kolaylaştığının düşünüldüğü bir seçimde, oylar “üçüncü cepheye” ya da “bağımsız sosyalist adaylara” diye seçmenle birebir ilişkiye girmeye hazırlanan sol seçim propagandistleri, birden bire kendilerini şeriatçılık ve faşist-milliyetçilik korkularıyla

la, ulusalcı söylemlerle yüzyüze bulacaktır.

“Üçüncü cephe” yandaşları açısından işler yine de biraz kolaydır. Onlar, “ezilen yoksul kürt emekçileri” için, “ezilen yoksul kürt emekçileri”nden oy isteyeceklerinden, ulusalcı söylemler karşısında söyleyecek çok sözleri olacaktır. Şeriatçılık tehlikesinin abartıldığından, faşist-milliyetçiliğin yükselişine karşı ulusalcıların milliyetçiliğinden söz edeceklerdir. “Ulusalcı/Kemalist”lere veryansın edip, laik-şeriatçı “kutuplaşması”nın Genelkurmayın “psikolojik harekât”ının bir sonucu olduğunu söyleyeceklerdir.*

“Bağımsız sosyalist aday”lar lehinde seçim propagandası yapacak propagandistlerin işi, “üçüncü cephe”cilerden daha zordur.

Herşeyden önce, şeriat tehlikesi karşısında laikliğin öncelikle korunmasının cumhuriyetin ve ulusal devletin varlık koşulu olduğunu düşünen ve içtenlikle buna inanan sol bir kitle ile yüzyüze gelecektir. Bu insanlar, her ne kadar Baykal’ı “içlerine sindirememiş” olsalar da, CHP’nin Amerikan emperyalizmi ve IMF karşısında fazla bir şey yapamayacağını bilseler de, şeriatçılık tehlikesi karşısında “bir yerde” birleşmenin zorunlu olduğunu, dolayısıyla “bağımsız sosyalist adaylar”a verilecek her oyun şeriatçıların işine yarayacağını söyleyeceklerdir. Dahası, şeriatçılık tehlikesi karşısında faşistlerin artan saldırganlığı

* Bu sözünü ettiğimiz propaganda türü, “üçüncü cephe”yi ortaya atan DTP’ye değil, onu desteklemeyi varlık koşulu haline getirmiş legalleşmiş sol örgütlenmelere ilişkindir. DTP eşbaşkanı Aysel Tuğluk 27 Mayıs 2007 tarihli *Radikal 2*’de çıkan yazısında bu propagandistlere ters düşecek, “ilkesel” sorunlar ortaya çıkacak beyanlarda bulunmaktadır. Aysel Tuğluk şöyle yazmaktadır:

“Bize göre Türk halkının korku ve kaygıları ciddi düzeyde gerçekçidir, anlaşılmaya değerdir. Türk halkı tekrar Sevr tehlikesine benzer bir durumla karşı karşıyadır tespitini rahatlıkla yapabiliriz. Ve bu tehlikenin temasında Türk-Kürt çatışması kurgulanıyor... Kürt olgusunun bölücülüğe kaynaklık ettiği ideası, resmi ideolojinin yaygınlaştırdığı bir korku olsa da, toplumun usunda yer edindi ve bu toplumsal algı adeta gelenekselleşti. Emperyalistlerin Kürtlere dayalı politikası Irak işgaliyle derinleşince, Sevr travması da kendisini sürekli güncelleme ortamına kavuştu. Burada Kürtlerin gayet açık ve samimi olması gerekiyor. Şu önkabulle başlangıç yapılabilir: Misak-ı Milli sınırlarını mutlak surette koruyarak Kürt sorununa çözüm bulunmalıdır.”

Aysel Tuğluk, açık biçimde “Cumhuriyet Mitingleri”nde bir araya gelen “ulusalcı” olduğu kabul edilen halk kütlesine mesaj vermeye çalışmaktadır. Bu mesajın nasıl algılanacağı belli olsa da, “üçüncü cephe” destekçilerinin bu mesaj karşısında ne yapacaklarını bilemiyoruz!

karşısında da sol oyların “bir yerde”, en büyük parti olarak CHP’de toplanmasının zorunlu olduğunu da söyleyeceklerdir.

Tam işler kolaylaşmış, seçimlere katılmanın teorik ve ideolojik bir gerekçesinin bulunması zorunluluğundan kurtulunmuşken, yeniden zorlu ve derinlikli bir teorik ve ideolojik tartışma ortamına girilmiş olunacaktır.

Bu şekilde sıkıştırılan “bağımsız sosyalist adaylar” lehinde propaganda çalışması yapan propagandistin sığınabileceği tek yer, “üçüncü cephe” yandaşlarının propaganda alanının odaklandığı yer olacaktır. Ama burada da sol seçmen “hınzırlık” edecek, Kürtlerin Irak işgalinde Amerikan emperyalizminin açık işbirlikçisi oluşlarından söz etmeye başlayacaktır.

İşler hiç de kolay değildir. Devrim yapmak ne denli zor ise, seçimlerde devrimci-solcu olarak seçim propagandistliği yapmak da zordur.

Bir dönemin sonuna gelinmiştir. Artık 12 Eylül’ün depolitizasyonu etkisizleşmeye yönelmiştir. Sol kitle, küçük-burjuva kesimlerin sınıfsal özelliklerine uygun olarak hızla politize olmuştur. “Üçüncü cephe”nin sahipleri bile bu politizasyona göre tutum belirlemeye çalışmaktadır.

Evet, 22 Temmuz seçiminde sol, Marksist-Leninist ideolojik-politik bir perspektif ortaya koymaksızın seçimlere katılma yolunu bulmuştur. Sol örgütlerin saflarında yer alan pek çok içten ve samimi insan, seçimlere katılmanın doğal olduğunu düşünmektedir. Aynı doğallık içinde de, seçim yasalarının getirmiş olduğu zorunlulukların “bağımsız sosyalist adaylar”la aşıldığına inanmıştır. DTP’nin bağımsız adaylarla seçime katılma kararıyla birlikte, bir-iki “bağımsız sosyalist aday”ın meclise girebileceği “umut”una da kapılmıştır. Bu “umut” ve inançla, yapması gereken tek şeyin, düzen partilerini teşhir etmek, onlara oy verilmemesini söylemek ve nihayetinde “kime oy vereyim” sorusuna “bağımsız sosyalist adaylara oy ver” demek olduğunu kabul etmiştir.

Ama şimdi de karşısına şeriatçılık, faşist-milliyetçilik, ulusalcılık ve nihayetinde ulusalcılara göz kırpan “üçüncü cephe”cilik çıkmıştır.

Yine de tüm bu sorulara ve sorunlara nasıl yanıt vereceğine ilişkin “seçim eğitimi” almış sol propagandistler, aynı içerikteki bildirilerle sokağa çıkıp seçmeni ikna etmeye ça-

lışacaklardır. Bu amaçla piknikler düzenleyecekler, konserler tertipleyecekler, kahvehane toplantıları yapacaklar, masalar açacaklar, afişler yapıştıracaklar, “yüzbinlerce” bildiri dağıtacaklardır.

Kimisi “sürüden ayrıl” diyerek “koyunlar”a, müzmin revizyonist kurtların himayesindeki kendi sürülerine katılma çağrısı yapacaklardır. Kimileri “aşkın ve biranın partisi”nin ülkenin ilk ve son “patronsuz gazetesi”ne* sahip olma “onur ve kıvancı”yla, önce 4 Hazirana kadar (aday listelerinin YSK’na verilmesinin son günü) DTP ile yapılan görüşme-pazarlıkların sonucunu bekleyecek, olmazsa “aşkın ve biranın partisi”ne oy verilmesini isteyecektir.

Bu arada 27 Nisan “sanal muhtrasi”, TM-SF aracılığıyla oluşturulmuş olan “AKP medyası”nın katkılarıyla, solun “unutulanlar listesine” aktarılmış olacaktır.

Ve 22 Temmuz akşamı tüm propagandistler, televizyonların karşısına geçerek, “sol partilerin toplam oyu”na pür dikkat kesilerek seçim sonuçlarını izlemeye koyulacaklardır. CHP-DSP ittifakı olduğu için de, toplamada fazlaca zorlanmayacakları da kesindir.

Eğer AKP oyları düşer, MHP “beklenen” oy oranına erişemez, “medya” destekli Ağar-Mumcu ikilisinin oyları %15’de kalır, DTP 35-40 “bağımsız aday”ını meclise sokar ve nihayetinde “sol oylar”, yani CHP’nin oyları yükselmiş olursa, pazartesi günü büyük bir moralde sokağa çıkılacaktır. Böylece şeriatçılık ve faşist tırmanış tehlikesi önlenmiş, “sanal muhtranın” maddi-somut askeri darbeye dönüşme olasılığının sona ermiş olmasının huzur ve rahatlığı egemen olacaktır.

Yok eğer seçim sonuçları ters yönde olursa, “sol oylar” beklenen artışı göstermez, MHP’nin oyları artar, AKP %30’lar düzeyinde oy alırsa, teselli DTP’nin 35-40 “bağımsız aday”ının meclise girmesinde aranacaktır.

Ve seçim propagandistlerinin küçük bir azınlığı, kendi “etkinliklerinin” binde kaç oya tekabül ettiğini merak edecektir. Bunu öğrenmek için de YSK’nın geçici seçim sonuçlarını açıklamasını beklemeleri gerekecektir.

İşte burada Che Guevara’nın sözlerini bir

* Tam olarak yalanlanmayan “sol medya” haberlerine göre, Birgün gazetesi “ortaklık yapısını güçlendirerek”, Gürbüz Çapan ve Osman Kavala’yı %60 hisse ile ortak yapmıştır.

kez daha anımsıyoruz:

“Bu tutum neden ileri geliyor?

Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor?

Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korumak için bir şekilde birbirine karşıtıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.” (*Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*)

Evet, Che’nin söylediği gibi, seçimleri “stratejik hedefin” tek aracı haline getiren sol, açık biçimde legalizmin pasifizmini ve oportünizmini egemen kılmıştır. 4-5 yılda bir yapılan seçimler aracılığıyla “stratejik hedef”e, yani devrim hedefine, iktidarı ele geçirmesi hedefine ulaşılacağı umutları yaratılmakla yetinilmemiş, aynı zamanda somut-pratik devrimci mücadele gibi sunulmuş olmuştur. Seçim dışı zamanlar ise, seçimlere kadar eldeki insanları şu ya da bu işlerle oyalamak, elde tutmayı sağlamakla geçirilir.

Seçimler bir aldatmacadır. Bunda devrimci olan hiç kimsenin şüphesi yoktur. Ama bu seçim aldatmacası, sadece halk kitlelerinin “aptal” yerine konulması demek değildir. Halk, yoğun ve yaygın propagandalarla aptallaştırılmaya çalışılır. Oligarşi ve oligarşi dışındaki tüm sömürücü sınıflar kendi çıkarlarının azami ölçüde gerçekleşmesini sağlayacak olan siyasal partileri maddi olarak desteklerler. Çıkarları “patronlarının çıkarları”yla özdeş olduğuna inandırılmış işçiler, işverenin çıkarlarını temsil eden partiye oy vermenin bir çeşit “iş garantisi” olduğuna inanmış emekçiler, devlet memurları ve nihayetinde zengin ve orta köylünün ekonomik çıkarlarına tabi kılınmış küçük ve yoksul köylüler, böylesi bir aptallaştırma propagandaları içinde doğrudan sömürücü sınıflar tarafından yönlendirilirler.

Bütün bunlar, her seçim döneminde ortaya çıkan ve sonuçları büyük ölçüde belirleyen olgulardır. 22 Temmuz seçimini bir ölçüde farklılaştıran ise, şeriatçılıktan ve faşist-milliyetçiliğin yükselişinden duyulan korku-

lardır. Bu korkularla “Cumhuriyet mitingleri”ne katılan milyonlarca insan, sömürücü sınıfların önceden az ya da çok belirlediği seçimlerin kaderini değiştirebileceklerini düşünmektedirler. Bu yüzden 22 Temmuz seçimi “rejim sorunu” olarak kabul edilmekte, verilecek her oy şeriat rejimine ve faşist-milliyetçi yükselişe karşı verilen bir oy olarak kabul edilmektedir. 22 Temmuz seçiminde, seçimlere katılmayı sol açısından tartışmasız hale getirmiş görünen de bu düşünceler ve tutumlar olmaktadır.

Devrimciler için sorun, seçimlere katılarak “legal olanaklardan yararlanmak” değildir. Devrimcilerin sorunu, oligarşik yönetimin seçim politikalarını işlemez hale getirmek ve seçimler aracılığıyla kitlelerin oligarşiye karşı tepkilerinin pasifize edilmesini önlemektir. Ancak bunu yapabilmek için, devrimci mücadelenin somut ve fiili bir iktidar alternatifine gelmesi şarttır. Bu olmaksızın, oligarşinin ne seçim politikaları işlemez hale getirilebilir, ne de kitlelerin tepkilerinin seçimler aracılığıyla pasifize edilmesi önlenemez. Bu açıdan, içinde bulunduğumuz evrede devrimcilerin görevi, hiçbir geçerliliğe ve etkinliğe sahip olmayan sıradan bir seçimlere katılma ya da seçimleri boykot etme çağrılarını yapmak değildir. Görev, mevcut düzenin, oligarşik yönetimin ekonomik, toplumsal, siyasal ve askeri gerçeklerini, seçim demagojileri çerçevesinde ortaya koymaktır.

22 Temmuz seçimi somutluğunda bu görev, aynı zamanda seçim sonuçlarının “Cumhuriyet mitingleri”ne katılan milyonlarca insanın beklentileri doğrultusunda gerçekleşmediği koşullarda askeri darbe olasılığının daha artacağı ve maddeleşeceğinin ortaya konulmasıdır.

Açıktır ki, 22 Temmuz seçimine bağlanan umutlar, aynı zamanda seçimlerle bir şeylerin değişebileceğine ilişkin umutlarla özdeşleştirilmiştir. Bu açıdan 22 Temmuz seçiminin “beklenen” sonuçları vermemesi koşullarında seçim dışı arayışlar ve araçlar devreye girecektir. Bu ise, oligarşik yönetimin as-

kerleştirilmesinden başka bir şey değildir.

22 Temmuz seçiminin “beklenen” sonuçları vermesi durumunda ise, hükümeti hangi partiler oluştursa oluştursun, siyasal yönetim tümüyle askeri bürokrasiye bağlanacaktır.

22 Temmuz sonrasında, siyasal yönetim ister tümüyle askerleştirilmiş olsun, ister askeri “velayet” altına alınmış olsun, her durumda Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarları doğrultusunda hareket etmek durumunda olacaktır. Bu ise, ordunun geniş kapsamlı ve uzun dönemli sınır ötesi harekâtlara girişmesinden başka bir şey değildir.

Öte yandan, emperyalist dünya ekonomisinde “kriz” beklentileriyle belirlenen “otoriter yönetim” arayışları da, siyasal yönetimin askerleştirilmesi ya da askeri “velayet” altına alınmasını daha da zorunlu hale getirmektedir.

Devrimcilerin bu seçim dönemindeki görevi, bu gerçekleri açık biçimde ortaya koymaktır.

“AKP medyası”nın yayınlarıyla ve anayasa değişikliği tartışmalarının gölgesinde bırakılmaya çalışılan 27 Nisan “sanal muhtırası”, her durumda siyasal yönetimin askeri “velayet” altına alınması sürecini başlatmıştır. Seçim sonucunda olası bir koalisyon hükümeti, bu askeri “velayet” gerçekleşmesini daha da kolaylaştıracaktır.

Dün “ılımlı islam projesi” çerçevesinde AKP’yi destekleyen Amerikan emperyalizmi, bugün Irak ve Afganistan işgallerinde karşılaştığı direniş karşısında askeri güçlere daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Irak işgalinin ABD siyasal yönetiminde ortaya çıkardığı değişim de bunu zorunlu kılmaktadır.

Devrimciler, bu seçim ortamında, unutulmuş ve unutturulan sorunları gündeme getirmeli ve bu sorunların olası sonuçlarını açık seçik ortaya koymalıdır.

Bu ise, Türkiye’de demokratik halk devriminin neden zorunlu olduğunu somut gerçeklere ve olgulara dayanarak açıklanmasından başka bir şey değildir.

Cumhuriyet Mitingleri, Sanal Muhtıra, Cumhurbaşkanlığı ve Erken Seçim Gölgesinde 1 Mayıs

2007 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs 1977 katliamının 30. yılı olarak her zamankinden çok daha önemsenerek solun geleneksel gündeminde yer aldı. Her zaman olduğu gibi 1 Mayıs'ları başlı başına bir gövde gösterisi olarak gören, hangi kesimin kaç kişiyle katıldığına ilişkin sayılarla 1 Mayıs değerlendirmesi yapan sol örgütlenmeler bu 1 Mayıs'ta da her yıl yinelenegelen "geleneksel hazırlıklar" yapmayı hesaplıyordu.

1977 1 Mayıs katliamının 30. yılı söylemiyle, herşey Taksim meydanına endekslendi. Daha dün "konfederasyonların arkasına takılmayacağız" açıklamaları yapan sol örgütlenmeler, DİSK-KESK'in 1 Mayıs'ı Taksim'de "kutlama" kararı almasıyla birlikte, hep bir ağızdan "Taksim'den başka alternatif kabul etmiyoruz" diye ortaya çıktılar. 14 Nisan Tandoğan "Cumhuriyet mitingi"nin "alternatifi" olacağı bile varsayıldı. Kılıçlar çekildi, büyük sözler söylendi: Taksim/1 Mayıs Meydanı.

29 Nisan Çağlayan mitinginde atılan anti-emperyalist sloganlarla umutlar tazelandı, Taksim bir kez daha "feth edilecekti".

Tandoğan ve Çağlayan mitingleri arasında 27 Nisan 22.15 "sanal muhtırası" hiç önemsenmedi.

Her cinsten legalistler "Taksim'den başka alternatif kabul etmiyoruz"la en keskin çehreleriyle ortaya çıktılar. Artan faşist milis saldırıların karşısında sessizliğe gömülmüş olan legalistler, bu keskin söylemle pasifizmlerini kitlelerin gözünde gizleyebileceklerini hesaplıyorlardı.

Bir yerlerden "tiyo" alınmışcasına, sanki "icazet" verilecekmişcesine bir umursamazlıkla "1 Mayıs'ta Taksimdeyiz" sloganları orta-

lıkta uçuşmaya başladı.

Siyasal gelişmeler bir tarafa, otuz yıldır her türlü siyasal gösteriye kapalı tutulan Taksim meydanına "çıkılmak", Taksim meydanını "feth etmek" için günler sayıldı.

Ama ortalıkta "garip" bir durum vardı.

Tüm zamanların coşkulu ve bolca reklamı yapılan 1 Mayıs "hazırlıklar"ndan farklı bir durum görünüyordu. Çağrılar daha az, sesler daha kısık, pankart yapımları daha coşkusuz gibiydi.

Bir şeyler farklıydı.

Herkesin farkında olduğu, ama kimsenin seslendirmedeği ve belki de söylemekten çekindiği bir farklılık vardı.

Yine de Taksim "zaptedilecekti"!

Legalizmin keskinliği, legalleşmeye çalışan örgütlerin de akıllarına ve bilgilerine galebe çaldı. Başta DİSK-KESK olmak üzere, ÖDP'sinden SIP-TKP'sine kadar her cinsten legalistlerin "Taksim'den başka alternatif kabul etmiyoruz" diye ortaya çıkışlarının bir "hikmeti" olduğu düşünölmeye başlandı.

Bu düşüncelerle ve akıl tutulmalarıyla 1 Mayıs gününe gelindi.

Kimlerin nerede toplanacakları bile tam olarak bilinmiyordu. Herkes her yerdeydi, tek başlarına, öylece İstiklal Ceddesine gidenler bir yerde, sol örgütler her yerdeydi, legalistlerin "şefleri" başka yerlerdeydi. "Ezber bozma" meraklısı legalistlerden "temsili gerilla" yürütenlere kadar herkes her yerdedi.

Her yıl olduğu gibi, bir yerlerde toplanacağı, kortejler oluşturulacağı, pankartlar açılacağı, sayaç görevlilerinin kimin kaç kişi olduğunu kayda geçeceğine öylesine alış-

tınlmış kitleler, öylesine bir yerlerdeydiler.

İnsanlar, Nazım Hikmet'in "Zafere Dair" şiirinde söylediği gibi, "sanki şarkılar ve bayraklarla/bir bayram günü nümayişe çıktılar/öyle genç/ve fütursuz"dular.

Ve herkes biliyordu ki, Taksim'e doğru başlayacak yürüyüş, her durumda polis bariyerleriyle karşılaşacaktı.

Hiç kimse sormuyor, hiç kimse konuşmuyordu.

Legalistlerin keskin söylemlerine kapılanlar, herşeyin öylesine olacağını bekliyorlardı. Bir yerlerden "icazet" almadan siyaset yapamayan legalistlerin elbette bir bildikleri olacaktı!

Toplanma yerleri önceden biliniyor görünse de, fazlaca pankart da göze çarpmıyordu.

Sabahın ilk saatlerinde Dolmabahçe'ye gidenlerin gözaltına alındığı haberi ortamı daha da belirsizleştirdi.

Herkes polisin müdahale edeceğini bekliyordu.

Beklenen oldu.

Daha toplanma yerlerinde polis müdahaleye başladı. Gruplar dağıtıldı. Herkes kendi başına, kendi aklı ve kararlılığıyla Taksim'e gitmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Ve 3-4 bin kişi Taksim'e ulaştı.

Her kesimden, herkeste onlar.

Hangi örgütten olduklarına bakmaksızın polis saldırısına direnmeye başladılar.

Ellerinde pankartlar yoktu, kimin kaç kişi olduğunu sayan sayaçlara da ihtiyatları yoktu.

3-4 bin kişi, her örgütten her insan, polis saldırılarına karşı saatlerce direndiler.

Bir yerden püskürtüldüklerinde, başka bir yerden yine Taksim meydanına çıkmaya çalıştılar.

Resmi açıklamaların ifadesiyle, polis elindeki tüm gaz bombası stoklarını tüketti.

Ama kendi başlarına, kendi akıl ve kararlılıklarıyla Taksim'e giden 3-4 bin kişi direndi.

Polis saldırılarına rağmen Taksim meydanına ulaşmaya çalışanlar, legalist yöneticilerin SMS çağrılarını evlerine gönderilmeye çalışıldı.

1 Mayıs 2007 Taksim'i fethetme çağrısını ciddiye alan bir avuç insanın Taksim'e çıkan sokaklardaki direnişiyle sona erdi.

Her 1 Mayıs sonrasında "sol medya"da yazılanlar yazılmadı. Kaç kişiyi yürüttüklerin-

den, ne kadar pankart taşıdıklarından, kimin kaç kişi olduğundan fazlaca söz edilmedi. Yine de eski alışkanlıklarıyla "Taksim'i zapt ettik" manşetleri atıldı, belli açıdan çekilmiş 2-3 bin kişilik sendikacıların Taksim meydanındaki basın açıklamalarının görüntüleriyle 1977 anıları çağrıştırmaya çalışıldı.

Bir süre sonra 1 Mayıs 2007'nin "anlam ve önemi" üzerine yazılar yazılmaya, hiç bir sol örgütün sahiplenemeyeceği kadar açık kolektif direnişden çıkartılan "dersler"den söz edilmeye başlandı.

1 Mayıs öncesinin keskin legalistlerinden fazlaca ses çıkmasa da, legalize olan sol kesimler her fırsatta 1 Mayıs'ın "öğrettiklerinden" söz etmeden duramadılar.

Hemen hepsinin ortak paydası, 1 Mayıs "pratiği"nin "demokratik güçlerin güçlerini birleştirmesinin göstergesi" olduğudur. Bu ortak payda altında, hemen hepsi kendi kavrayışları çerçevesinde birliğin zorunluluğundan söz etmektedirler. Bu görüşler *Yürüyüş* dergisinde özlü biçimde ifade edilmiştir:

"1 Mayıs, devrimci demokratik güçlerin, güçlerini birleştirmesi durumunda önemli şeyler yapabileceğinin bir göstergesi olmuştur.

Evet, 1 Mayıs pratiğine bakarak diyebiliriz ki, devrimci demokratik güçler, bugün tüm yetersizliklerine rağmen, '3. cephe' olarak sınıflar mücadelesi arenasında daha etkili, daha inisiyatifli olabilirler..."

1 Mayıs direnişini gerçekleştiren iradeyi, devrimci demokratik güçlerin cephesine dönüştürmek elimizdedir ve bu bir ihtiyaçtır." (*Yürüyüş*, Sayı: 104, 13 Mayıs 2007.)

Hepsi, ister legalist olsunlar, ister legalleşmeye yönelmiş olanlar olsunlar, hepsi 1 Mayıs öncesindeki keskin söylemlerini unutmüş görünmektedirler. Taksim'de 1 Mayıs günü polis müdahalesinin neredeyse mutlak olduğu, dolayısıyla çatışmanın çıkacağı önsel olarak bilinirken en keskin görünmek pahasına "Taksim'den başka alternatif kabul etmiyoruz" diyenler, 1 Mayıs günü kitleyi kendi başına ve bireysellikleriyle baş başa bırakanlar, SMS'lerle "iradi olarak" eylemi sona erdirenler, şimdi birlikten, beraberlikten, güçlerin birleştirilmesinden söz etmektedirler.

Hayır, böyle bir birlik, güç birliği yapılmaz.

Bir taraftan en keskin görünme uğruna

kitlelere Taksim meydanına gelme çağrılar yapacaksınız, diğer yandan polis saldırısının olacağını hiç gündeme getirmeyeceksiniz. Bir yandan Taksim'i "zaptetmekten" söz edeceksiniz, öte yandan polis saldırıları karşısında kitleyi örgütsüz, hazırlıksız, kendi haline terk edeceksiniz.

Böylesine bir zihniyetin birlikten, güç birliğinden söz etmeye hakkı yoktur.

Yıllardır söyledik, söylüyoruz, kitleleri oldu bittilerle yüzyüze bırakarak, polisle çatıştıran bir yere varılmaz. Devrimciler, devrimci kitle, her koşul altında polis barikatlarına karşı direnmeyi, saldırılar karşısında çatışmayı yeni öğrenmiş değildir. Bunlar devrimcilerin, devrimci kitlenin her zamanki

özellikleridir. Dolayısıyla bu özelliklerini bugüne kadar yok varsayarak, 1 Mayıs günü Taksim'e açılan sokaklardaki kolektif direnişten "birlik" mesajları çıkarmaya kalkışmak, 1 Mayıs günü polis saldırısına karşı kitleleri önceden hazırlamayışlarını, 1 Mayıs günü tek başına bırakışlarını unutturmaya çalışmaktan başka bir şey değildir.

Tüm bunlardan geriye "medyatik haber" olarak, yılların ünlü troçkistin Beyoğlu'nda "vatandaş olarak kebab yerken" polisten yediği yumruk kalmışsa, 1 Mayıs günü Taksim'e çıkmak için direnen 3-4 bin kişilik kitlenin savaşkanlığından "güç birliği" çıkartmaya kalınlara fazlaca şaşırılmamak gerekir.

Başı Kesilmiş Tavuk: Wolfowitz

Skandallarla gündeme gelen Wolfowitz istifa etti
Sevgilisini uygulamalara aykırı olarak terfi ettiren Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz görevinden istifa etti. Wolfowitz yaptığı açıklamada, 30 Haziran tarihi itibarıyla Dünya Bankası başkanlığı görevinden ayrılacağını duyurdu. (Gazeteler)

“Şöyle bir Türkiye olmalı: Her şeye, Kuzey Irak'ta olan her şeye şüpheyile yaklaşmayan, ‘Amerikalıların ne istediğini umursamıyoruz’ demeyen, ‘İran ve Suriye ile ne problem olursa olsun onlar bizim komşumuz’ demeyen bir Türkiye olmalı. Şöyle bir Türkiye olmalı. ‘Evet biz bir hata yaptık’ demeli... ‘Irak’taki olaylara daha duyarlı davranmalıydık. Bilmedik. Ama artık biliyoruz. Nerede ne kadar yardımcı olabiliyorsak o kadar yardımcı olmalıyız Amerikalılara’ demeli. Çünkü bu Türkiye’nin çıkarları için de çok önemli, Türkiye oradaki gelişmelerden en hızlı ve de en fazla yararlanacak ülke.” (Wolfowitz, 7 Mayıs 2003)

“Uday ve Kusay’ın Musul’da bertaraf edilmesiyle, Irak’ın ayağa kalkmasına yönelik ‘direniş’, başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecektir.

Şu an için, Irak halkının ezici çoğunluğuna ‘gözünüz aydın’; Türkiye’deki ‘cehalet ve tarih körlüğü koalisyonu’na ise ‘başınız sağolsun’ demek gerekecek...” (Cengiz Çandar, *Tercüman*, 25 Temmuz 2003)

Bundan dört yıl önce, Amerikan emperyalizminin Irak işgalinin ilk günlerinde Um Kasr’da başlayan silahlı direnişi yok etmek amacıyla Saddam Hüseyin’in iki oğlunun başları kesilerek öldürülmesinin ardından Cengiz Çandar böyle yazıyordu.

Yine bundan dört yıl önce, ABD Savunma Bakanı Rumsfeld’in yardımcısı sıfatı taşıyan, Pentagon’un “iki numaralı ismi” olarak bilinen, Irak işgalinin ideolojik, politik ve askeri “mimar” olarak öne çıkan Wolfowitz ise, Cengiz Çandar ve M. Ali Birand aracılığıyla 1 Mart 2003 tezkeresinin TBMM’de reddedilmesi üzerine Türkiye’nin ABD’den “özür dilemesi” gerektiğini ilan ediyordu.

Irak işgalinin ikinci yılında, Mart 2005’de, işgalin “mimar”, Cengiz Çandar’ın (ve Mustafa Koç’un) “en yakın dostu” Wolfowitz, G. W Bush tarafından Dünya Bankası başkanlığına atanarak ödüllendirildi.

ABD Savunma Bakanı, Vietnam işgalinin “mimar” McNamara’dan sonra ikinci Pen-

tagon yöneticisi olarak Dünya Bankası’nın başına getirilen Wolfowitz’in en temel görevi, Dünya Bankası fonlarını Amerikan emperyalizminin “neo-con” adı verilen en gerici kesimlerinin “dünya imparatorluğu” projesini desteklemek için kullanmaktı.

Bu bağlamda Dünya Bankası fonları, bir yandan “Büyük Ortadoğu Projesi” kapsamında “İslam ülkelerinin demokratikleştirilmesi” demagojisiyle “muhafelet” unsurlarını desteklemek için kullanılırken, diğer yandan Irak’ın “yeniden imarı” adı altında işgalin finansmanı için kullanılmıştır.

Şüphesiz Wolfowitz için çok söz söylemeye gerek yoktur. O, Irak işgalinin teorisyeni ve planlayıcısı, Cengiz Çandar’ın “yakın dostu”, Irak işgaline katılmayan Türkiye’yi cezalandırmayı kafaya koymuş fanatik bir neo-con’dur.

Ve bu neo-con, Dünya Bankası başkanlığından istifa etmeye zorlanmış, Cengiz Çandar’ın Irak silahlı direnişi için söylediği gibi,

başı kesilmiş tavuk gibi bir süre debelenmiş ve nihayetinde istifa etmiştir.

Wolfowitz'i istifaya zorlayan "skandal", emperyalist-kapitalist sistemde herhangi bir zamanda önemsenmeyecek kadar sıradan bir bürokratik yolsuzluk ve suistimalden başka bir şey değildir. Herhangi bir zamanda böylesine sıradan bir bürokratik yolsuzluk ve suistimal kolayca örtbas edilebilirdi. Ama Irak işgaline karşı silahlı direnişin Amerikan emperyalizminin siyasal sisteminde sarsıntı yarattığı, bunun sonucu olarak G. W. Bush'un ABD Kongresi'ndeki çoğunluğu kaybettiği bir dönemde Bush yönetiminden işgalinin hesabını sormanın aracı haline gelmiştir.

Evet, Irak işgalinin teorisyeni, planlayıcısı, "mimar" Wolfowitz'in Dünya Bankası başkanlığını bırakmaya zorlayan Irak silahlı direnişi olmuştur. Bir diğer ifadeyle, Wolfowitz'in istifası, Irak silahlı direnişinin engellenemez yükselişi karşısında Amerikan emperyalizminin siyasal sisteminde meydana gelen sar-

sıntının son halkalarından birisidir.

Buna tarihin "cilvesi" denilebilir.

Irak işgali ile ünlenen, kariyerinin "zirvesine" çıkan Wolfowitz, aynı zamanda Irak işgaline karşı silahlı direnişin gücü ve kararlılığı karşısında kariyerinin "zirve"sindeyken, adi ve utanç verici bir bürokratik yolsuzluk ve suistimal gerekçesiyle kariyerini sonlamak durumunda kalmıştır.

Wolfowitz olayının gösterdiği bir diğer tarihsel gerçek ise, haksız şiddet kullananların her zaman çarpık bir ahlak anlayışına sahip olduklarıdır.

G. W. Bush'la iktidara gelen neo-con'lar, "yeni muhafazakarlar", her ne kadar Evangelik Hıristiyan ahlakının yeni temsilcileri olarak ortaya çıkmışlarsa da, emperyalist-kapitalist sistemin çarpık ve yozlaşmış ahlak anlayışının sürdürücüleri oldukları Wolfowitz olayıyla daha da görünür olmuştur.

Unutulmamalıdır ki, bu gerçekleri görünür hale getiren Irak silahlı direnişidir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

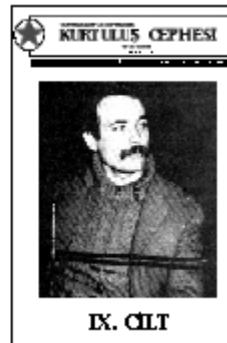
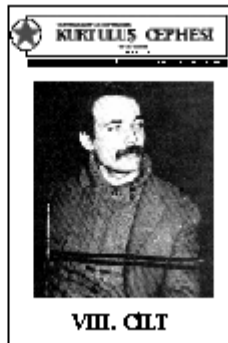
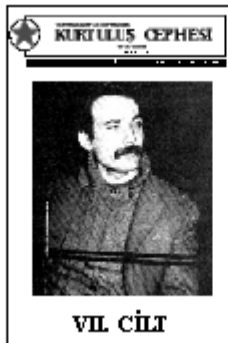
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA**
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]**
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdur, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkençe uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alışverişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

(Latin-Amerika Devriminin Strateji ve Taktikleri)